Giới thiệu Thời Gian Đều Biết

Tên gốc: 时光都知道

Hán Việt: Thời quang đô tri đạo

Độ dài: 10 chương

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Ngọt sủng, Đoản văn

Converter: Tâm Tít Tắp

- --

Nếu hỏi tại sao Lâm Lục đồng ý kết hôn cùng Lâm Tích, có lẽ là vì một ngày nào đó ở thật lâu trước kia, anh từng nói với cô rằng, chỉ cần ở bên anh, anh có thể khiến cô quên hết những chuyện không vui.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Có thiện cảm với đối tượng xem mắt lần đầu gặp mặt, loại xác suất này hẳn là nhỏ đi?

Khi Lương Tích vội vàng chạy tới thì Lâm Lục đã ngồi ở bên kia chờ anh rất lâu. Anh bước qua thật nhanh, vẻ mặt mang theo sự áy náy, "Cô Lâm, thật xin lỗi, trên đường kẹt xe."

Đây giống như là cái cớ kém nhất có thể viện ra nhưng lại miêu tả chính xác tình thế hiện tại.

Lâm Lục không có vẻ gì là khó chịu, cô mỉm cười, "Vậy anh nhất định là đã khát rồi, có muốn uống nước trước không?"

Ngồi trước mắt anh là một gương mặt con gái tinh tế, nụ cười nhã nhặn. Lương Tích không suy nghĩ nhiều liền nói, "Được."

Lâm Lục thừa dịp anh đang uống nước, cẩn thận đưa mắt nhìn rồi im lặng. Chờ lúc Lương Tích uống nước xong cho tới khi anh ngẩng đầu, cô đã rất nhanh điều chỉnh lại nét mặt, hơi mỉm cười rồi giới thiệu mình, "Tôi là Lâm Lục, tên rất đơn giản vì mẹ tôi họ Lục."

Đây là lần đầu tiên Lương Tích đi xem mắt, nhất thời cũng không có phản ứng nào, chỉ cố gắng duy trì nụ cười trên gương mặt cứng nhắc, chân thành lắng nghe từng lời cô nói.

Ngược lại Lâm Lục là người mở miệng trước, cô nghi ngờ, "Có phải tôi đã nói nhiều quá hay không?"

"Không có." Anh vội vàng trả lời.

Trong lòng Lâm Lục lúc này mới thoáng thả lòng, tiếp tục chủ động nói đủ loại đề tài.

Trông thấy cô nói chuyện tự nhiên như vậy, Lương Tích không suy nghĩ nhiều trực tiếp hỏi, "Có phải cô đã từng đi xem mắt rất nhiều lần hay không?"

Lâm Lục bất ngờ, im lặng trong giây lát nhưng rất nhanh tiếp tục cười rồi nói, "Đúng thế, cho nên hoàn toàn quen thuộc với quá trình này."

Thấy cô biểu hiện thái độ tự nhiên không chút xấu hổ nào, Lương Tích đột nhiên cảm giác được nụ cười của cô lúc này so với hồi nãy đẹp hơn một chút.

Sau khi nhận được câu trả lời của Lâm Lục, đối với lời xin lỗi còn chưa được nói ra, anh đã cảm thấy rằng điều đó là hoàn toàn không cần thiết.

Ăn cơm xong, Lương Tích đi tính tiền, thấy Lâm Lục đang ngẩn người ngồi đó mới tiến lên hỏi cô, "Cô muốn về nhà không?"

Lâm Lục nghiêng đầu nhìn anh không nói.

Sau đó nhìn thẳng vào anh, thấp giọng, "Hiện tại tôi không có ý định về nhà."

Lương Tích vốn nghĩ là tối nay sau khi đưa cô về nhà sẽ trở lại chuẩn bị làm việc tiếp, nhưng có thể thấy được cô thật sự không quá tình nguyện về nhà. Anh do dự giữa hai phương án.

Tiếp tục theo cô hay trực tiếp bỏ đi?

Anh dường như đã suy nghĩ rất lâu, nhưng cũng giống như rất nhanh bởi vì qua một lúc anh đã chủ động hỏi, "Nếu không chúng ta đi xem phim?"

Lâm Lục đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, nghe anh hỏi xong lập tức ngẩng đầu, "Được."

Cái ngẩng đầu trong giây phút đó, Lương Tích tựa như nhìn thấy đáy mắt cô như có chứa ánh sao. Ánh mắt có mang chút đặc biệt hấp dẫn người khác, đơn thuần và sạch sẽ, còn không che dấu sự vui vẻ của mình.

Anh cho rằng cô rất thích xem phim.

Nhưng Lâm Lục đối với việc xem phim gì đều không để ý, cô để anh tự chọn. Hôm nay lại là đúng hai ngày trước lễ Quốc Khánh, phim ra rạp rất nhiều, Lương Tích thấy nhiều như vậy liền không muốn chọn.

Đối với người không hay xem phim như anh mà nói việc lựa phim này là một việc khó khăn. Anh tùy tiện nhìn một chỗ, sau đó chọn phim tình cảm. Giống như vừa đúng lúc, không phải vô tình lựa chọn mà là mắt anh trực tiếp bỏ qua những tựa phim kia.

Đây là lần đầu tiên trong vòng 29 năm qua anh muốn xem một bộ phim tình cảm, mà việc này lại có liên quan đến Lâm Lục.

Lâm Lục không thích ăn uống gì trong lúc đang xem phim, cô cầm túi đi sau Lương Tích, nhìn theo bóng lưng của anh có chút xuất thần, mím môi từng bước một đi ngang qua anh.

Sau đó, hai người ngồi cách xa nhau.

Ngẫu nhiên có tiếng cười vang lên, xung quanh toàn là các cặp đôi đang ôm lấy nhau. Lâm Lục đặc biệt chán nản ngồi bên trái một cặp đôi kia. Người con gái trực tiếp ngồi lên đùi cậu con trai, hai người hoàn toàn không để ý đến cái nhìn của người khác, mà thỉnh thoảng, chân của người con gái đó lúc mang động tác trêu trọc người yêu lại đá trúng cô.

Lâm Lục cũng không để ý đến bọn họ, sau khi mấy lần bị đá trúng, cô liền ngồi xích lại gần Lương Tích rồi tiếp tục xem phim.

Lương Tích muốn đổi chỗ với cô, nhưng thấy cô nghiêm túc xem phim như vậy nên không hỏi.

Toàn bộ tình tiết của phim đều không làm cho Lương Tích cảm động, anh chỉ cảm thấy bộ phim này nhàm chán. Nếu đổi lại là hồi trước, có lẽ anh sẽ chỉ cúi đầu chơi điện thoại, nhưng lần này anh lại cố tình ngồi xem hết bộ phim dài hai tiếng đồng hồ này. Có lẽ bị Lâm Lục ngồi bên cạnh ảnh hưởng nhưng nguyên nhân cụ thể thì chính anh cũng không rõ.

Ra khỏi rạp chiếu phim, trời đã tối. Mỗi lúc có gió thổi, Lâm Lục cảm thấy có chút lạnh. Cô tự trách bản thân đã không suy nghĩ chu đáo, chỉ chăm chăm suy nghĩ mặc thế nào cho đẹp.

Lúc ngồi vào trong xe cô mới cảm thấy ấm áp, ở ngoài mặt Lâm Lục không có biểu tình gì, nhưng trong lòng cô đã sớm nhảy nhót.

Trên đường đi Lương Tích nói chuyện phiếm câu được câu mất cùng cô, sau khi đến chung cư của Lâm Lục mới dần đần không nói thêm gì nữa.

Lâm Lục xuống xe, nhưng lại có suy nghĩ muốn cho động tác của mình chậm hơn một chút. Đóng cửa xe phía sau lại, tim cô đập loạn, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ thoái mái vừa rồi, cũng không nghĩ đến lí do vì sao Lương Tích lại cùng cô xem phim, nhanh chóng quay người qua, gõ cửa sổ xe.

Lương Tích thắc mắc, quay cửa xe xuống nghiêng người ra.

Tay cô lắc lắc điện thoại, hỏi anh, "Có muốn lưu số điện thoại không?"

Lương Tích trái lại là đã quên mất chuyện này, anh nói được.

Sau đó điện thoại được đưa đến, anh nhìn số rồi bấm máy.

Chốc lát, điện thoại liền reo lên.

Lúc Lương Tích đưa điện thoại lại cho Lâm Lục, cô cố gắng kiềm chế bản thân mình vì khẩn trương mà xúc động, cô đứng tại chỗ, mặt không biểu lộ gì nhiều.

Anh nói: "Số điện thoại của tôi ở hàng trên cùng. Tôi là Lương Tích, Tích trong "minh bạch""

Rõ ràng là vốn nên giới thiệu từ lúc gặp nhau, vậy mà đến bây giờ anh mới nói.

Lâm Lục gật gật đầu, cười với anh rồi nói hẹn gặp lại.

Lương Tích.

Lương Tích.

Cô đã sớm biết anh tên Lương Tích qua lời của người giới thiệu.

- ----------

Lâm Lục ném túi lên ghế sofa rồi nằm xuống, dụi dụi mắt, nhưng càng dụi càng đỏ, cô dứt khoát nhắm mắt lại.

Trong đầu hiện lên hàng loạt cảnh tượng lúc xem mắt, cảnh Lương Tích chạy tới xin lỗi cô, cảnh anh đưa cô đi xem phim, cảnh anh đưa số điện thoại cho cô.

Giây phút lúc hỏi anh số điện thoại, cô thật sự đã nghĩ tới khả năng mình bị từ chối.

Nhưng lại là không có, biểu hiện tốt nha.

Cô khịt mũi rồi đứng dậy đi tắm rửa.

Buổi tối trước khi đi ngủ, cô cẩn thận nhắn tin cho Lương Tích, "Ngủ ngon." Sau đó lại cảm thấy quá mức đột ngột, thế là lại nhắn tiếp một tin, "Hôm nay cảm ơn anh, đây là lần đi xem mắt vui vẻ nhất của tôi."

Thật lâu sau cũng không thấy có tin nhắn trả lời, cô thở dài, tắt điện thoại rồi đi ngủ.

Cô làm thế nào cũng không ngủ được, vô cùng tỉnh táo lăn qua lăn lại. Lục Lâm bắt đầu đếm cừu, đếm tới rất nhiều lần một trăm tinh thần mới có chút mệt mỏi, mí mắt bắt đầu nặng nề, áp má vào gối dần dần ngủ.

Màn hình điện thoại bỗng nhiên sáng đèn, âm báo tin nhắn vang lên.

Hai mắt của Lâm Lục lập tức mở ra, nhìn điện thoại, là tin nhắn Lương Tích gửi tới.

Anh chỉ nhắn lại hai chữ, "Ngủ ngon."

Nhưng lại hoàn toàn làm Lâm Lục mất ngủ.

Cô nhìn chằm chằm hai chữ kia đến xuất thần, hoàn toàn không có vẻ gì là buồn ngủ. Nhìn đồng hồ, đã 12h10, cô ngồi dậy uống nước.

- ----------

Thời điểm Lương Tích hẹn cô lần thứ hai là cách hôm đi xem mắt hai ngày, đúng đợt nghỉ Quốc Khánh dài hạn. Lâm Lục đặc biệt ăn mặc cẩn thận, thay hết bộ này đến bộ khác.

Trong điện thoại, Lương Tích hỏi cô có muốn đi leo núi không, mặc dù không thích vận động nhưng vì đối phương là anh nên cô vui vẻ nhận lời.

So với lần trước cách ăn mặc của cô có sự khác nhau. Lúc trước Lâm Lục để tóc dài, hôm nay tóc cô búi tròn. Dựa theo gu thẩm mỹ của Lương Tích, trên mặt cô thoạt nhìn thì không thấy trang điểm, nhưng thật ra thì có trang điểm rất nhẹ.

Không cần nói, mắt anh đúng là có cảm giác khác. Lúc này Lâm Lục nhìn rất trẻ, thoạt nhìn giống như là sinh viên, nụ cười không có chút miễn cưỡng, là một dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên.

Leo được một nửa, Lâm Lục cảm thấy đau nhức lạ thường. Cô đi theo sau Lương Tích, không dám dừng lại quá nhiều, chỉ có thể an ủi bản thân đi nhanh một chút, chân bước nhanh hơn. Nào biết được Lương Tích bỗng nhiên quay đầu lại, cô lúc này đang ở bên phải anh bị bất ngờ, chân phải trẹo một cái, lại nghĩ tới lát nữa phải đi tiếp, cả người cô đều đau.

Lương Tích nhận ra Lâm Lục có chỗ khác thường, ở một bên đỡ cô, thấp giọng hỏi thăm.

Cô bĩu môi, chỉ chỉ chân phải, dáng vẻ vô cùng đáng thương, "Đau."

Chân cô đã sưng lên một cục lớn. Lương Tích cởi giày cùng vớ của cô ra, giúp cô xoa bóp.

Ban đầu Lâm Lục rụt chân về, không tình nguyện để anh làm như vậy. Dù sao đường cũng dài như thế, không thể không đổ mồ hôi, ít nhiều thì cũng có mùi. Nhưng Lương Tích hoàn toàn không quan tâm những chuyện đó, chăm chú nhìn chỗ sưng của cô, Lâm Lục đành phải để anh tiếp tục xoa bóp.

Toàn bộ quãng đường sau đó là Lương Tích cõng cô đi. Lâm Lục ghé trên lưng anh, nhìn chằm chằm vào mái tóc đen ngắn của anh, hai tai sạch sẽ, miệng mang theo ý cười, cảm thấy đặc biệt thỏa mãn.

Trời xui đất khiến, cô hỏi: "Anh có phải đã từng cõng qua người phụ nữ khác không?"

"Không có." Lương Tích nói, "Lúc học đại học tôi chỉ chuyên tâm thi cử. Tính cách lúc đó rất nhàm chán, không có bạn gái. Sau khi thi đậu nghiên cứu sinh thì bận tối mày tối mặt, càng không nói tới lúc thi lên cao nữa. Lâm Lục, tôi không có bạn gái."

Lúc nói chuyện, anh mang theo chút thở dốc. Lâm Lục không nói ra được là vui hay không vui, chỉ hỏi tiếp: "Vậy bây giờ thì sao?"

"Hả?"

"Hiện tại anh có nghĩ tới việc có bạn gái không?" Lòng bàn tay Lâm Lục ra đầy mồ hôi nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh.

Thật tốt là lúc này Lương Tích không nhìn được rõ được mặt cô, đây là chuyện cô cảm thấy vô cùng may mắn.

Anh đứng lại, đẩy cô lên trên một chút, nghiêm túc trả lời cô: "Lâm Lục, tôi là người rất nhàm chán. Tôi không muốn chậm trễ cô."

Lâm Lục không nói chuyện.

"Tôi cảm thấy chúng ta không hợp nhau. Cô là người hoạt bát cởi mở, tôi sợ về sau cô sẽ chán ghét sự cứng nhắc của tôi."

"Tôi cũng không hoạt bát giống như anh tưởng tượng đâu." Lâm Lục nói, cô cho rằng Lương Tích là khéo léo từ chối mình nên cũng không nói rõ nguyên nhân.

Anh cười, "Nếu như cô không ngại những lời tôi nói vừa rồi vậy thì chúng ta thử xem sao."

Sau khi Lương Tích nói xong, thật lâu sau không có câu trả lời.

Nếu một cặp đôi mà nhìn Lâm Lục lúc này, họ sẽ thấy cô đang cười một cách hạnh phúc như thế nào.

Im lặng một phút, cô kiềm chế tâm trạng của mình, nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nếu người kết hôn cùng em là anh, em cầu còn không được.

Đêm đó lúc trở về nhà, Lâm Lục nắm chăn cười đến vui vẻ. Cô ôm gối hôn lấy hôn để, rồi bỗng nhớ đến chuyện gì đó, lập tức ngồi dậy gọi điện cho bạn thân lâu năm của mình.

Sau khi điện thoại vừa kết nối, cô hưng phấn nói: "Tiểu Vũ, tớ đang yêu."

Chương Vũ đang vừa đúng lúc định đi ngủ, cảm giác được Lâm Lục đang kích động, cô cũng cười vô cùng vui vẻ: "Vậy đến lúc đó cậu nhớ mời tớ một bữa nhé."

"Nhất định," khóe miệng Lâm Lục cong lên, đặc biệt xinh xắn. Suy nghĩ một lát, cô bỗng nhiên nói thêm một câu, "Về sau nếu có cơ hội, tớ dẫn anh ấy đến gặp cậu."

Người đã độc thân 29 năm Lâm Lục rốt cuộc cũng thành công có người yêu. Chương Vũ cảm thấy vô cùng kinh ngạc nhưng cũng vui vẻ theo cô.

Đêm nay, Lâm Lục có một giấc mơ đẹp. Trong mơ xuất hiện một cậu bé vẫn còn mang dáng vẻ non nớt, người đó giang hai tay định sẽ đón lấy cô khi cô nhảy xuống, nhưng lại là không đón được khiến cô trực tiếp té lăn trên đất. Thế là cậu bé đó cõng cô trên suốt quãng đường về nhà.

Lúc ấy là năm 11 tuổi, dù cho cõng một người vô cùng mệt mỏi, nhưng lại không muốn thừa nhận là mình cần nghỉ ngơi.

Lúc sắp đến nhà cô, cậu bé bỗng nghiêng đầu nói, "Cậu nặng quá."

Tình tiết xảy ra giữa cô và Lương Tích lại trùng hợp với tình tiết xảy ra giữa cô và cậu bé kia. Lâm Lục giật mình tỉnh giấc, trên trán đổ mồ hôi. Cô bắt đầu bình tĩnh lại.

Nằm mơ cũng có thể mơ thấy anh ấy, quả thật là làm cho cô không biết phải làm sao.

Lâm Lục nằm lại trên giường, đọc đi đọc lại hai chữ kia rồi chốc lát ngủ mất.

- ----------

Hôm sau Lương Tích tới đón cô tan làm. Lâm Lục sáng đi làm lúc 9h, chiều về lúc 5h nên đủ các loại thể loại bận. Không giống với Lâm Lục, Lương Tích là giảng viên dạy Luật pháp ở Đại học kinh tế, anh cũng có tiếng tăm trong ngành luật, thời gian làm việc rất thư thả, khiến cho Lục Lâm phải mở

rộng tầm mắt.

Cô là lần đầu tiên hưởng thụ được cái gọi là đãi ngộ của bạn trai.

Loại cảm giác này nếu như phải nói rõ thì đại khái là trong lòng cô cảm thấy không có gì là không tốt cả.

Như Lương Tích đã nói, thật sự là anh không có thú vui yêu thích nào. Phần lớn thời gian đều sẽ không cười, tính cách trầm ổn không phù hợp với tuổi của mình. Nhưng vẫn là trong mắt của Lâm Lục, loại trầm ổn thành thục này của anh không thừa phần nào cũng không thiếu cái gì, rất phù hợp.

Nói trắng ra cô chính là cảm thấy anh chỗ nào cũng tốt.

Đối xử với cô cũng tốt.

Hôm nay khi cô tan tầm, Lương Tích tạm thời muốn đi đến trường học một chuyến. Lúc mới vừa lên xe, Lâm Lục liền không biết mình nên đi xuống hay là vẫn tiếp tục ngồi ngốc tại đó mà Lương Tích cũng không tỏ vẻ gì là anh muốn cô xuống xe, vì thế nên cô chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ghế trước.

Cô cho rằng Lương Tích sẽ giải quyết công việc nhanh chóng, nhưng lúc anh đến trường học một hồi mới biết được giảng viên lúc sắp vô lớp thì bị viêm ruột thừa cấp phải mổ, nên kêu anh qua để dạy thay.

Hiện tại Lâm Lục ở chỗ này, Lương Tích cũng không biết nên nói cô đi thăm quan trường học hay để cô ở gần anh nên đành phải hỏi, "Em muốn đến lớp anh dự thính không?"

Lâm Lục bắt đầu khẩn trương, có chút do dự, "Nếu anh gấp thì đi trước đi, em đi dạo xung quanh một chút."

"Lâm tiểu thư." Anh nhìn cô đầy hứng thú.

Lâm Lục càng không biết phải làm sao.

"Ngồi nghe anh giảng so với việc đi tham quan còn thú vị hơn nhiều."

Cuối cùng Lâm Lục vẫn là đi theo anh lên lớp.

Cô đi đến phòng học nhanh hơn Lương Tích, tìm một vị trí trên đầu ngồi xuống. Cũng may cách ăn mặc của cô không quá già dặn nên nhìn vẫn như sinh viên.

Lương Tích nhìn chỗ cô vừa ngồi xuống xong liền bước vào lớp, bầu không khí đang yên lặng bỗng nhiên bị phá vỡ trở nên ồn ào.

Đây là lần đầu tiên Lâm Lục nhìn thấy cảnh tượng kì lạ này.

Càng khiến cô cảm thấy kì lạ hơn là, môn Lương Tích dạy không phải là luật kinh tế mà là luật lao động.

Dáng vẻ anh lúc đứng trên bục giảng đặc biệt ưu tú, ống tay áo được gấp lên lộ ra cánh tay trắng bóc. Lâm Lục cũng được tính là có nửa tính tay khống, cô nhìn chằm chằm tay anh đến mức ngẩn người.

Ở sau lưng cô là hai sinh viên nữ đang bàn luận về vẻ đẹp trai của giảng viên này. Lâm Lục dứt khoát ngồi thẳng lưng, nhìn chăm chú vào anh như học sinh ngoan ngoãn.

"Em sinh viên ngồi ở giữa hàng thứ ba." Lương Tích gọi cô.

Lâm Lục lập tức biết anh đang nói cô liền tức giận đứng lên.

"Theo nội dung tôi vừa giảng, theo em trong lúc làm việc mà bị thương thì có tính là tai nạn lao động hay không?"

Cô buột miệng nói ra, "Tính."

Lương Tích nói cô ngồi xuống, bắt đầu hỏi mọi người khác.

Có trời mới biết Lâm Lục khẩn trương đến mức nào, cô hy vọng những người khác cũng sẽ trả lời giống mình nếu không thì cô sẽ rất xấu hổ.

Kết quả là những người khác đều nói là không tính.

Đùa chứ, ngay từ lúc thầy hỏi cô thì bọn họ sớm đã tra câu trả lời trên baidu rồi.

Cho nên là nói, người đầu tiên bị hỏi luôn làm cho người khác cảm thấy đồng tình.

Đáp án của câu trả lời này đến tận cuối giờ vẫn không được giải đáp. Lương Tích nói với bọn họ tự mình làm bài tập rồi giao cho giảng viên nhờ anh dạy thay lúc đầu.

Trong chốc lát đủ các thể loại âm thanh than vãn vang lên không dứt.

Lương Tích mỉm cười, có sinh viên nữ kia cố gắng nói to, "Thầy Lương thầy lại cười với chúng em một cái, chúng em tình nguyện mỗi ngày đều làm bài tập."

Thế là Lương Tích lập tức trở nên nghiêm túc, nhìn qua Lâm Lục, đến trước mặt cô nói, "Đi thôi."

Cũng bởi vì hành động này của anh mà kéo theo đủ loại âm thanh ồn ào náo nhiệt. Mặt sinh viên nữ kia có chút đỏ, ai có thể nghĩ tới việc thầy Lương có bạn gái, mà bạn gái thầy lại ngồi ngay chỗ hàng đầu chứ?

Lâm Lục đứng lên đi theo sau anh.

Nhìn giống cô vợ nhỏ.

Có sinh viên nam kia thay mặt mọi người chạy đến trước mặt họ, hỏi, "Thầy Lương, lúc nào thầy mới kết hôn cùng sư mẫu ạ? Đến lúc đó chúng em sẽ chuẩn bị tốt quà cưới, thầy cũng nhớ phát kẹo mừng cho chúng em."

Lương Tích nắm tay cô, mặt có chút bất đắc dĩ, "Cái này em hỏi bạn gái thầy đi, thầy còn chưa làm cho cô ấy muốn kết hôn cùng thầy đâu."

Lâm Lục tức giận giơ tay đánh anh.

Trên đường trở về, Lâm Lục không nén được tò mò, nghiên đầu hỏi, "Là tính hay không tính là tai nạn lao động vậy anh?"

Lương Tích mỉm cười, trả lời không suy nghĩ, "Tính hết."

.....

Cô thà hỏi baidu còn hơn.

Kỳ thật Lâm Lục luôn cảm thấy nghi ngờ thái độ của Lương Tích, bọn họ ở chung với nhau quá lãnh đạm. Từ trước đến nay cô không hề có kinh nghiệm yêu đương nên cũng không biết chuyện này là bình thường hay không bình thường. Cùng lắm, loại này cũng rất giống như kiểu vợ chồng ở chung với nhau sau khi cưới đi.

Vợ chồng.

Lâm Lục suy nghĩ đến câu trả lời của Lương Tích, cũng không biết tính chân thật trong câu nói kia có nhiều hay không. Cô chỉ cảm thấy, người này đã từng có suy nghĩ muốn kết hôn cùng cô hay chưa. Còn cô đã bắt đầu nảy sinh ý nghĩ muốn sống hết đời cùng anh.

Mà nếu là như vậy thật, cô phải làm sao cho anh biết cô là nguyện ý muốn kết hôn cùng anh đây?

Vấn đề này làm cho Lâm Lục bối rối suốt một tuần. Lương Tích phần nào phát hiện ra tâm trạng của cô không đúng lắm nhưng lại không biết nguyên nhân cụ thể là gì, chỉ có thể lóng ngóng bảo cô uống nước ấm nhiều hơn một chút.

Sau đó anh liền không chủ động rủ cô đi chơi nữa, chở cô về nhà lập tức lái xe đi.

Lâm Lục choáng váng, hoàn toàn không biết lí do vì sao anh làm như thế.

Về sau mãi đến khi nghe anh gọi điện thoại nhắc cô uống nước ấm đến lần thứ mười, cô mới bất chợt hiểu rõ ý tứ của Lương Tích.

Người đàn ông không hiểu chuyện tình cảm này...

Nhưng vì sao lại làm cho cô cảm thấy vui vẻ như vậy chứ?

Em rất yêu thích sự cô độc của anh chính vì thế mà em có thể bổ sung cho anh tất cả các sắc thái mà anh còn thiếu.

Trong lòng Lâm Lục đã nở hoa nhưng ngoài miệng cô vẫn nói, "Lương Tích, không phải là em đang tới kì."

"Ừ, vậy thì là gì?" Lương Tích nghi ngờ hỏi.

Sao cô có thể nói cho anh suy nghĩ thật của cô đây.

Tư duy Lương Tích trở nên chậm chạp, anh nói tiếp, "Nếu đã không phải vì cái kia vậy ngày mai anh đưa em tới một nơi."

"Được." Cô thuận miệng đáp lời.

"Em nhớ mặc đẹp một chút." Giọng điệu Lương Tích nghe rất vui vẻ.

"Dẫn em về nhà anh, bố mẹ anh đã muốn gặp em từ lâu." Anh cười, "Chúng ta đã hẹn hò hơn 1 tháng, cũng nên đi gặp người lớn."

Lâm Lục mém nữa lăn qua lăn lại nhưng chỉ ngồi trên ghế sofa cười. Sau đó cô phát hiện bụng có chút không thoải mái, thầm tính toán thời gian, cô bày ra một vẻ mặt đáng thương.

Đều do Lương Tích làm hại.

Mặc dù bụng đau, Lâm Lục vẫn là mang quần áo từ trong tủ đồ ra xem rồi chọn bộ vừa ý nhất, nhìn qua rất có dáng vẻ lấy lòng phụ huynh.

Bọn cô đi từ giữa trưa. Có đôi khi nhìn Lương Tích đặc biệt như người thất nghiệp vì đa số thời gian anh rất rảnh rỗi. Việc này khiến Lâm Lục có cảm giác không cam lòng. Tiền của anh kiếm được so với cô không biết là nhiều hơn bao nhiêu, mà khối lượng công việc lại ít. Có đôi lúc khi cô thu thập thông tin vụ án mà thời điểm đó lại đang là cao trào thì hoàn toàn có thể lấy đi của cô hơn mấy tháng tiền lương.

Trong lòng Lâm Lục chăm chỉ cần cù thật sự là loại thù người giàu.

Bố mẹ Lương Tích đều là giáo sư đại học, khi nhìn thấy Lâm Lục thì cười vui vẻ đến mức không thể vui hơn. Mẹ Lương Tích cầm tay cô, càng nhìn càng thích.

Lâm Lục nở nụ cười ngọt ngào cẩn thận nghe bà nói.

Người lớn nói tới nói lui thì cũng chỉ là những chuyện kia, đơn giản là có muốn kết hôn sớm hay không, sau khi cưới khi nào thì muốn có con.

Câu hỏi này cô không biết nên trả lời làm sao.

Lâm Lục không có tí ngại ngùng nào, cô nhìn qua bố Lương Tích nói chuyện về anh, đầu hơi cúi.

Cho dù mẹ anh có nói bây giờ muốn hai người kết hôn thì cô cũng đồng ý, chỉ là cô càng muốn nghe câu trả lời của anh hơn.

Chuyện kết hôn này đối với người đã 29 tuổi như Lâm Lục thì không còn quá nhiều ngạc nhiên hay lãng mạn để nói. Bố mẹ cô nhiều năm qua đã giục cô kết hôn, cô từ lâu đã thấy chán nản, thế nhưng mà nếu là gả cho Lương Tích thì coi như đây là chuyện lãng mạn nhất đi.

Cho nên Lâm Lục cũng không mong chờ gì nhiều. Nhất là khi Lương Tích lại là người hoàn toàn không hiểu chuyện tình cảm, làm cho anh cầu hôn cô đã là làm khó anh, chứ nói gì đến việc anh nói anh yêu cô.

Xét cho cùng, nếu gặp đúng người, mọi chuyện khác đều dễ nói.

Cơm nước xong, trò chuyện một lát thì bọn họ liền đi.

Mẹ Lương nói với Lâm Lục khi nào rảnh thì đến, đối với cô đặc biệt hài lòng.

- ----------

Ở trên xe, Lâm Lục nghịch ngón tay của mình, không mở miệng nói chuyện. Lương Tích thật muốn biết cô cùng mẹ mình nói cái gì.

"Lương tiên sinh, anh phải tự đoán được chứ." Lâm Lục bĩu môi, không nói thẳng.

"Không tiện nói à?" Anh cười cô.

"Ai nói không tiện?" Lâm Lục cáu kỉnh, "Còn không phải là hỏi chừng nào chúng ta kết hôn."

"Em thì sao?"

"Em cái gì?" Lâm Lục nhìn anh chằm chằm.

"Muốn kết hôn đó." Lương Tích dừng xe bên lề đường, nghiêng đầu nhìn cô.

"Anh hỏi em hả?" Tim Lâm Lục siết chặt, cô cố ý để cho mình nhìn như không thèm để ý chút nào, hỏi anh vấn đề quấy nhiễu bản thân cô đã lâu, "Anh đồng ý cùng em kết hôn à?"

"Anh đồng ý." Lương Tích nhích lại gần, nửa người anh như đè lên người cô.

Lâm Lục không biết vì sao anh lại trả lời như vậy, còn chưa kịp nói gì thì đã bị anh hôn lên môi.

Từ lúc hẹn hò đến nay, bọn họ chỉ là nắm tay, ngay cả ôm cũng rất ít, tựa như là thiếu một cái gì đó, luôn có chút khoảng cách. Nhưng ngay tại giây phút khi anh hôn cô, Lâm Lục cảm thấy khoảng cách đó cuối cùng đã bị phá vỡ.

Một khắc này, Lâm Lục như cảm nhận được cô đã nghe thấy âm thanh của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Lâm Lục, kết hôn với anh, anh nhất định sẽ làm em vui vẻ."

Sau đó cho dù Lâm Lục có hối hận đến thế nào đi nữa, thì lại vừa khéo giống như là giải quyết dứt khoát chuyện gia trưởng hai bên gặp nhau, lập kế hoạch hôn sự cho hai người bọn họ.

Không phải là cô canh cánh trong lòng, nhưng đối với chuyện hôm trước giống như cô bị Lương Tích cầu hôn thì vẫn có chút không thoải mái.

- ----------

Bảy giờ tối thứ sáu Chương Vũ gọi cho Lâm Lục, đúng lúc khi cô đang ở nhà Lương Tích ăn cơm, cô liền ra khỏi chỗ đi ra ngoài nghe máy.

Giọng Chương Vũ như không vui vẻ lắm, "Hôm nay tớ nghe Hà Độ nói, Lương Tích muốn kết hôn."

Cô sững sờ.

"Là ở trong nhóm bạn cấp 3 của cậu ấy, Lương Tích mời bọn họ tới." Chương Vũ cũng không biết tại sao bỗng nhiên lại muốn gọi điện thoại cho cô, nói tiếp, "Có lẽ cậu cũng không nhớ rõ cậu ấy nhưng tớ chính là muốn nói cho cậu một tiếng."

Lâm Lục thoải mái cười một tiếng, "Tiểu Vũ, lần trước tớ có nói nếu có dịp mời cậu đi ăn thì sẽ thuận tiện giới thiệu bạn trai tớ cho cậu gặp."

"Ừ, hiếm khi thấy cậu suy nghĩ thông suốt." Chương Vũ cảm thấy vô cùng không dễ dàng. "Lần cuối cùng tớ nói chuyện với cậu thì còn là người yêu, bây giờ anh ấy đã thành vị hôn phu của người khác, mà năm ngoái tớ đã kết hôn."

Lâm Lục im lặng một giây, nói tiếp, "Chuyện trước kia cậu hãy quên hết đi."

"Tớ biết, tớ chỉ là không muốn cậu kỳ vọng quá nhiều."

"Ừ." Gió ngoài ban công có chút lớn, thổi bay loạn tóc mái của Lâm Lục nhưng cô không để ý.

Lương Tích thấy cô đi ra ngoài lâu nên cũng ra theo cô, ôm cô từ phía sau thấp giọng hỏi, "Sao vậy?"

"Không có việc gì." Lâm Lục lắc đầu.

"Giọng em sao khàn thế, "Lương Tích xoay mặt cô lại, "Sao mắt cũng đỏ lên thế này?"

"Gió lớn quá." Lâm Lục nhìn anh cười cười định lấy tay chuẩn bị dụi mắt.

Lương Tích lấy khăn giấy ra, chậm rãi giúp cô lau khô nước đọng lại trên khóe mắt cô.

Lâm Lục chỉ cảm thấy có loại uất ức không nói ra được, nhưng lại cảm thấy bản thân mình già mồm. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô kêu một tiếng liền khóc.

Người đàn ông ôm cô vào trong lòng mình, xoa xoa đầu cô.

Lâm Lục khóc đến nỗi nước mắt nước mũi chảy một đống, liền chùi vào áo Lương Tích.

Kết quả chính là người đàn ông lại ôm cô chặt hơn một chút.

Lâm Lục đột nhiên cảm giác được, đừng nói tới trước kia xảy ra chuyện gì, cũng không cần phải lại để ý tới bất kì tình cảm gì lúc trẻ, khổ tận cam lai cũng được, rốt cuộc toại nguyện cũng được, buông bỏ hay không buông bỏ.

Ở bên cạnh Lương Tích, cô cảm thấy tất cả đều không là gì cả.

Lâm Lục vẫn khóc suốt, cho tới khi mệt liền bắt đầu im lặng. Trên đầu vang lên giọng nói ấm áp của Lương Tích, anh nói, "Lâm Lục, kết hôn cùng anh, anh sẽ nhất định làm cho em vui vẻ."

So với câu "Đừng khóc, anh ở đây." Cô chỉ cảm thấy câu nói này càng khiến tâm tư cô như dao động hơn, làm cô khóc nhiều hơn.

- ----------

Người lớn hai bên đều muốn cho con mình kết hôn trước ba mươi tuổi. Sinh nhật Lương Tích là ngày 1 tháng 2, năm sau liền lên ba mươi. Nghĩ đến việc hai người trẻ tuổi ở chung hòa hợp với nhau, người lớn hai nhà không nói hai lời liền thật sự tổ chức hôn lễ ngay năm nay.

Sau đó bọn họ liền sắp xếp công việc để trước tiên đi chụp ảnh cưới. Lúc Lâm Lục nhìn ống kính tay chân liền vô cùng cứng ngắc, hai người bọn họ nhìn cũng không giống cặp đôi trong tình yêu cuồng nhiệt mà thân mật. Thợ quay phim chụp ảnh khăng khăng bảo bọn họ sát lại một chút, lại gần thêm chút nữa, Lâm Lục cảm thấy mặt cô cùng Lương Tích dán lại với nhau thì đó đến phòng người.

Đổi mấy bộ quần áo, kết thúc một ngày từ sáng tới tối quay phim chụp ảnh, Lâm Lục cảm thấy cả người đều mỏi. Ngồi trên xe cô cũng không muốn nói nhiều, Lương Tích cũng không có lái xe nên ngồi bên cạnh giúp cô xoa chân.

Lâm Lục cười, "Anh thật sự không mệt à?"

"Cũng có." Anh thành thật trả lời.

"Vậy mà còn giúp em xoa bóp? Chính anh mới nên đi nghỉ ngơi đi." Cô đập tay anh.

Động tác trên tay Lương Tích không dừng lại, chẳng qua anh cảm thấy buồn cười, "Vợ anh đã mệt mỏi như vậy, nếu anh lại chỉ xoa bóp cho bản thân thì chẳng phải là quá không thích hợp rồi?"

Vợ.

Đây là lần thứ nhất Lương Tích gọi cô là vợ.

Nhà mới của cô và Lương Tích là căn nhà gần căn chung cư kia của anh, phòng rất lớn. Trong khoảng thời gian trang trí lại, Lương Tích chuyển về nhà mình. Bố mẹ Lâm Lục không ở thành phố nên đa số thời gian Lâm Lục đều bị kêu đến nhà anh ăn cơm, sau đó anh đưa cô về.

Nhưng đến thời giau sau, khi công việc càng bận rộn hôn thì Lương Tích dứt khoát để Lâm Lục ở lại, chính là ở trong phòng của anh.

Lâm Lục cũng không thấy ngại ngùng gì lắm vì dù sao cũng nhanh chóng sẽ kết hôn.

Ban đêm lúc tắm xong Lâm Lục thay đồ ngủ, nhìn giường Lương Tích đến xuất thần, yên lặng leo lên giường anh, làm tổ ở chỗ xa anh nhất làm sao cũng không dám cử động.

Ngược lại Lương Tích cảm thấy hành động này của cô quá mức buồn cười, xích lại gần thấp giọng nói nhỏ bên tai cô: "Anh đêm nay cũng không còn sức nên em yên tâm đi."

Lâm Lục nghe anh nói vậy liền làm bộ muốn đánh anh, một giây sau tay liền bị anh nắm lại. Lương Tích nhìn chằm chằm cổ cô rồi tinh tế hôn xuống.

Người dưới thân anh bất mãn phàn nàn: "Không phải anh nói là anh không làm được gì hết sao?"

Cổ áo ngủ bị vén lén, Lương Tích tăng thêm sức lực tựa như muốn phản bác lại lời cô nói.

Ở trên giường trăm ngàn lần không được nói tới việc đối phương không làm được quả nhiên là chân lý từ trước tới nay.

Ba mươi phút sau Lâm Lục nằm ngây ngốc ở trên giường, đối với việc vừa xảy ra có một chút không chấp nhận được. Thật ra cô là người bảo thủ, không quá tình nguyện phát sinh quan hệ trước hôn nhân, nhưng cũng vì độc thân đã lâu cho nên nhất thời phóng túng.

Sau cùng, Lương Tích chỉ lướt qua rồi thôi, cùng lắm là thấy hết cơ thể cô, cũng không có làm tới bước cuối cùng.

Dù vậy, Lâm Lục vẫn cảm thấy có rất nhiều chuyện cũng không giống nhau.

Chẳng hạn như Lương Tích bây giờ, cho dù đã mặc quần áo rồi thì cô cũng có thể tưởng tượng ra lúc anh không mặc gì, giống như vừa rồi cảm xúc mới vừa chạm vào vẫn còn trên tay. Lâm Lục càng thêm che mặt lại.

Lương Tích sau khi mặc quần áo tử tế liền tiếp tục áp lên người cô, đột nhiên hỏi: "Em có từng thích người nào không?"

Cô lắc đầu.

"Lúc còn đi học thì sao? Cũng chưa từng thích người nào à?" Lương Tích không quá hài lòng với câu trả lời của cô, anh giống như đối với vấn đề này đặc biệt cố chấp.

Lâm Lục suy nghĩ một hồi, thấp giọng nói, "Lúc em học lớp 5 thì rất thích bạn nam kia."

"Sau đó thì sao?" Anh đối với chuyện này rất hứng thú.

"Sau khi tốt nghiệp tiểu học thì bạn ấy chuyển trường, về sau cũng không liên lạc, mà lúc đó cũng chưa từng nghĩ tới việc phải liên lạc với nhau." Lâm Lục nói xong liền mím môi không chịu nói nhiều hơn một câu.

"Về sau cũng không có tin tức của đối phương à?" Lương Tích hỏi cô.

Nhưng Lâm Lục tựa như không quá muốn nhắc tới người này, một mực không chịu trả lời. Cuối cùng khi bị hỏi đến không còn cách nào cô liền dứt khoát nói, "Mấy ngày trước biết người đó vội vã muốn kết hôn."

Sau khi nghe cô nói xong Lương Tích không tiếp tục hỏi nữa, quay về chỗ của mình nằm xuống đưa lưng về phía cô.

Lâm Lục còn muốn mắng anh vì đã hỏi chủ đề này, cô càng lúc càng không vui. Cũng không chú ý tới người bên cạnh đã đổi tư thế mấy lần.

Lương Tích không nói câu nào liền tắt đèn. Lâm Lục cảm thầy ban ngày đã mệt mỏi như vậy, nhất là vừa rồi còn tiêu hao chút thể lực liền càng có cảm giác buồn ngủ.

Lúc thiu thiu ngủ Lương Tích hỏi cô, "Em có nghĩ tới việc theo đuổi người đó không?"

Cô hoàn toàn không muốn trả lời anh.

"Quá khứ đã qua lâu như vậy, em còn có thể biết được tin tức của người đó. Điều đó chứng tỏ em nhất định chú ý người đó đi, tất nhiên là nhớ mãi không quên. Em có nghĩ tới chuyện lúc người đó kết hôn liền đi cướp rể không?"

Trong giọng nói Lương Tích nhìn không có cảm xúc nào.

Lâm Lục lúc này mới hối hận vì sao vừa rồi nói cho anh nghe chuyện này, đầu óc cô lúc đó cũng thật sự không suy nghĩ quá nhiều. Hiện tại thấy phiền phức nên cô không khỏi lên giọng, "Anh chưa từng thích qua người nào à?"

"Chưa từng." Lương Tích lập tức trả lời cô.

"Chuyện này đã qua lâu lắm rồi, em lại không ngốc như vậy, nếu thật sự thích người đó thì đã theo đuổi từ sớm rồi," Lâm Lục tức giận, "Chỉ đơn giản là có ấn tượng tốt mà thôi, đã nhiều năm như vậy rồi, em không yêu đương cũng là vì cảm thấy không có ai thích hợp không có lí do khác."

"Vậy em bây giờ kết hôn là do tuổi tác hay thật sự thấy anh hợp với em?" Lương Tích mở đèn, quyết định cùng cô nói rõ ràng chuyện này.

"Em không muốn cãi nhau với anh." Lâm Lục đang quen trong bóng tối, bị ánh đèn chiếu vào mắt có chút đau.

"Anh chỉ là muốn cho em nhìn rõ nội tâm mình, thừa dịp bây giờ còn kịp."

Lâm Lục dứt khoát ngồi thẳng dậy, không chớp mắt lấy một cái, dứt khoát quả quyết nói: "Có phải anh cảm thấy trong lòng em sẽ nhất định nhớ tới người kia, có phải anh phát hiện ra em cũng không phải là người vợ lý tưởng như anh nghĩ đúng không?"

"Em bình tĩnh một chút."

Cô cũng rất muốn tỉnh táo, thế nhưng lại cảm thấy hoàn toàn không thể nói bản thân lý trí được. Lâm Lục biết lúc này cô giống như cố tình gây sự đến chừng nào nhưng mặt khác lại thấy mình tủi thân.

Đúng, đã nhiều năm như vậy, cô trốn tránh không muốn suy nghĩ đến những khả năng kia nhưng điều đó cũng không có nghĩa là không có.

Nhưng điều đó quan trọng sao?

Kết quả cuối cùng là cô đem toàn bộ thanh xuân của mình dùng trên người anh, cô thậm chí chưa từng nghĩ tới việc kết hôn cùng người đàn ông khác thì sẽ có cảm giác gì. Không phải không có người theo đuổi cô, nhưng cô sẽ không kìm chế được mà đem người con trai kia so sánh với những người còn lại, so đi so lại càng cảm thấy mình thà độc thân chứ càng không muốn bản thân bị trói buộc.

Thứ cô vẫn muốn chính là chờ ngày nào đó gặp lại, cô không hi vọng bên người anh có người nào khác để cô phải buông tay, mà là về sau khi gặp lại, cô vẫn có khả năng ở bên cạnh anh như cũ.

Nhưng thực chất đã nhiều năm như vậy, khả năng này là một chuyện vô cùng khó xảy ra. Trên thế giới này có ngàn vạn người, sao anh lại nhất định phải coi trọng cô?

Cho dù là bây giờ Lâm Lục đang nằm trên giường của Lương Tích, cô cũng cảm thấy thời khắc này có phải là do cô tưởng tượng ra hết hay không?

Có hay không người nào giống cô, không xác định tình cảm của mình lại kiên quyết đợi một người hơn mười năm, điều này nói ra có vẻ khoa trương nhưng ai biết được?

Đã qua nhiều năm như vậy, đây là một loại thói quen của bản thân hay là bởi vì người nào đó thì đã không còn rõ nữa.

Thấy Lâm Lục trầm mặc, Lương Tích cũng không muốn ép buộc cô nói thêm gì nữa, liền xoay người tắt đèn đi ngủ.

Lần này là anh thật sự muốn ngủ.

Lâm Lục vẫn như cũ nghĩ đến chuyện đã xảy ra, qua hồi lâu mới thấp giọng nói: "Em kết hôn với anh không phải bởi vì anh hợp với em, mà là em cố gắng để chính mình hợp với anh."

Đây là chuyện mà em vẫn luôn muốn làm.

Cô không biết Lương Tích có nghe cô nói hay không nhưng cũng không hỏi nữa, đưa tay qua ôm lấy eo của anh rồi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mong cho chúng ta sau khi kết hôn sẽ yêu thương lẫn nhau, vĩnh viễn không tranh cãi, vĩnh viễn không nghi ngờ.

Tối hôm đó, Lâm Lục mơ thấy một giấc mơ rất dài.

Đứt quãng.

Năm cô học lớp 5, vì liên quan đến việc công tác của bố mẹ nên Lâm Lục chuyển trường mới. Khi đó cô rất mập, tóc cắt đặc biệt ngắn.

Có lẽ mọi người đều biết, cái từ "béo" này là từ bé cho đến lớn rất dễ dàng để người khác chế giễu.

Lâm Lục cũng không ngoại lệ.

Mà cô lại là học sinh chuyển trường, các bạn nhỏ chơi với nhau hòa hợp thì đều thân thiết, hai bên chơi với nhau không nói câu gì quá phận, nhưng đối với cô thì liền không giống vậy.

Không giống như thế nào?

Chẳng hạn như nếu có ai đó nói chính mình mập thì người khác liền nói, "Đâu có, so với Lâm Lục cậu là gầy lắm đó nha."

Hoặc là thời điểm ai đó nói bụng mình có hơi to một tí thì một người khác liền sẽ nói: "Cậu nhìn Lâm Lục đi, cậu ấy thích mặc áo thun trắng vào mùa hè ngồi tại chỗ kia làm thịt chất thành một đống, giống như thịt heo."

Những lời nói này nói ra ở bất kể thời gian địa điểm trường hợp nào, mọi người không thèm để ý đến việc có bị Lâm Lục nghe được hay không. Lâm Lục không có bạn bè, đa số thời gian trừ đi vệ sinh thì đều ở trong phòng học cho nên thường xuyên nghe thấy mấy lời này.

Nhất là thời điểm học thể dục.

Bởi vì khi cô học thể dục sẽ nhận được những bình luận cùng những ánh mắt khinh bỉ. Lâm Lục lúc đó sợ nhất là tiết thể dục nên cô luôn luôn kiếm cớ trốn học. Nhưng nói nhiều lần lí do như bị cảm mạo đau đầu liền không dùng được nữa.

Cô vẫn luôn nhớ kĩ một lần kia học nhảy xa, bị mọi người chế giễu cô liền chạy về phòng học khóc nức nở.

Lương Tích vốn muốn đến lớp cô tìm lớp trưởng nhưng lúc đến thì chỉ thấy mình cô, đợi cô khóc xong liền đưa cô khăn giấy. Lúc đó anh vẫn là một cậu bé, không tự nhiên nói được câu an ủi nhưng lại cố tình nói ba chữ, "Đừng khóc nữa."

Trong chốc lát liền gõ trúng vào nội tâm yếu ớt của Lâm lục.

Cô muốn khóc quá đi, còn không phải do bọn họ bắt nạt cô sao.

Lần đầu tiên được người khác đối xử ấm áp như vậy, cô ngẩng đầu lên nhìn cậu bé kia khóc càng dữ hơn, khăng khăng nói với cậu bọn họ đối xử với cô rất tệ.

Cậu bé nghiêng đầu, cảm thấy như thế này không đúng, cậu vỗ ngực nói: "Như thế này đi, nếu như không ai chơi với cậu thì về sau tớ chơi cùng cậu. Ở cùng tớ, tớ có thể khiến cậu quên hết những chuyện khiến cậu không vui."

Khi đó cô giàn giụa nước mắt nước mũi gật lấy gật để, nhưng người đến người đi, cô cũng không biết cậu bé ấy là ai, học lớp mấy, tên là gì.

Về sau còn có một lần cũng là tiết thể dục, cô xung quanh lại phát hiện anh đang trèo tường.

Đó là lần thứ hai Lâm Lục nhìn thấy anh, cách hôm đó ròng rã nửa tháng. Lòng cô tràn đầy vui vẻ chạy tới, cậu bé vừa mới nhảy xuống liền bị gọi lại.

Cô uy hiếp anh, muốn anh giúp cô.

Năm đó Lương Tích cũng thật ngây thơ, không nghĩ tới việc trực tiếp chạy đi mà lại lanh trí đứng phía dưới, mở hai tay ra định tiếp cô. Chẳng qua cô thật sự quá nặng đi, anh không đỡ được nên cô quả thật là té xuống.

Cuối cùng Lương Tích không cõng nổi cô, mệt không còn sức lực.

Thật ra lúc đó, khi nằm trên lưng anh Lâm Lục liền nghĩ về sau nhất định phải giảm béo. Nếu như không phải vì cô mập như thế, anh cũng sẽ không mệt như vậy.

Cho nên về sau, Lâm Lục rất nghiêm túc kiên trì giảm béo.

Cô biết được tên của anh như thế nào?

Rất đơn giản nha, ngay đó trên đường cõng cô về, chính anh nói: "Tớ tên là Lương Tích, Tích trong "minh bạch", lớp trưởng lớp 5 ban hai."

Cô lúc đó giữ im lặng không dám nói tên mình.

Lâm Lục suy nghĩ rất đơn giản, cô nghĩ lần tiếp theo gặp nhau sẽ dùng một hình ảnh hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt Lương Tích.

Khi tới kì thi lên cấp, Lâm Lục dự định sẽ nỗ lực hơn bất kì ai.

Cuối cùng, cô thi đậu trường trung học trọng điểm tốt nhất thành phố.

Đáng tiếc là Lương Tích lại đi học ở trường khác.

Ròng rã cả mùa hè cô đều mong đợi mình với Lương Tích sẽ gặp nhau, rốt cuộc đến lúc khai giảng, Lâm Lục mới nhận thức được sự thật.

Cái gọi là tốn công vô ích, chính là chỉ chính cô.

- ----------

Ngày hôm sau khi Lương Tích tỉnh lại nhìn thấy Lâm Lục nằm bên cạnh mình khóc trong lúc ngủ, đoán chừng cô đang mơ thấy ác mộng. Anh đánh thức cô dậy.

Lâm Lục mở to mắt, nhìn anh chằm chằm không nói chuyện.

"Ngày hôm qua anh sai rồi, em đừng nghĩ về chuyện đó nữa." Lương Tích chủ động nhận sai.

Dáng vẻ nhất thời trông vô cùng đáng thương.

Lâm Lục không trả lời.

Nói thật, cô rất sợ Lương Tích bỗng nhiên nói không muốn cùng cô kết hôn. Cô tình nguyện duy trì hiện trạng như thế này, ít nhất là cô bằng lòng với kết quả đó.

Lương Tích thấy cô không nói gì chỉ có thể thở dài, trực tiếp mặc quần áo xong, xoay người lại ngồi đối diện Lâm Lục muốn cố gắng cùng cô nói chuyện: "Nghe anh nói này, kết hôn là chuyện cả đời người."

Không phải là Lâm Lục muốn né tránh anh, nhưng cô sợ Lương Tích nói ra gì đó khiến cô hối hận. Cô không dám nghĩ cũng không dám nghe, đẩy anh ra chạy vào nhà vệ sinh.

Lâm Lục sống gần ba mươi năm, ghét nhất khi gặp vấn đề lại không trực tiếp đối mặt cùng người khác. Tránh né không giải quyết được vấn đề gì, ngược lại còn khiến chuyện vốn đơn giản trở nên tồi tệ hơn.

Nhưng cô nghĩ giây phút Lương Tích mở miệng nói chuyện với cô, cô đã cảm thấy sự tình trở nên tệ hại nhất.

Vỗ vỗ mặt, Lâm Lục nhìn tóc tai người phụ nữ trong gương rối vô cùng, tuyệt nhiên trông không đẹp mắt.

Cô muốn khóc, nhưng lại coi thường cảm giác khóc lóc sướt mướt này của mình.

Nếu như thời gian quay trở lại hai tháng trước, nếu như người ngồi đối diện Lương Tích không phải là cô thì như vậy, kết quả giữa cô và Lương Tích không phải như bây giờ đi.

Mẹ anh nói rất đúng, "Tính tình Lương Tích mặc dù trầm mặc, nhưng anh rất dễ nói chuyện, chưa từng quá khắt khe với người khác."

Lâm Lục hi vọng biết bao nhiêu cô là kết quả sau khi Lương Tích khắt khe chọn lựa, coi như cô sợ khi vừa vặn gặp cô Lương Tích không ghét nên mới

có được kết quả này.

Người kia là người cô thích đã lâu, nhưng cuối cùng lại vì tuổi tác và bố mẹ thúc giục nên chọn đại một người cả gia đình lẫn anh không chán ghét.

Cô có phải hay không nên cảm thấy may mắn vì người đó là mình?

Lâm Lục, mày thật đúng là không có tự trọng đi.

Cảm thấy mờ mịt luống cuống, cô ra sức nhéo mặt mình.

Sau đó thì làm như thế nào chính cô cũng không xác định.

Lề mề lâu quá, chờ lúc Lâm Lục đi ra thì trong phòng đã không thấy bóng dáng Lương Tích. Cô mở cửa ra, trong phòng khách nhìn Lương Tích đặc biệt tao nhã, ngón tay thon dài của anh cầm thìa húp cháo, nghe thấy tiếng động quay đầu nhìn thấy Lâm Lục liền cười.

Nụ cười kia quá đẹp đẽ khiến chính Lâm Lục cũng hoảng hồn.

"Bố mẹ đi rồi, em đến ăn cháo đi. Anh vừa giúp em lấy thêm chén nữa bây giờ có thể ăn được rồi."

"Được." Cô đón lấy chén chào trong tay Lương Tích, bắt đầu ăn.

Tính toán để cho mình nhìn như rất đói, không có sức để trả lời anh nên không dám nói nhiều hơn một câu.

Cũng may Lương Tích cũng không có vướng mắc đề tài vừa rồi, chờ cô ăn xong liền cầm áo khoác trên ghế lên nhẹ nhàng nói: "Đợi lát nữa đi đến phòng mới nhìn thử. Anh thấy trang trí không khác biệt lắm. Xế chiều hôm nay chúng ta đi chọn mua đồ dùng trong nhà, hai ngày sau liền có thể chuyển vào."

Lâm Lục nâng mắt lên, nặng nề gật đầu một cái.

Cô thật sự, không dám nói lời nào.

Thời điểm ly hôn chỉ còn lại một tuần, suy nghĩ của Lâm Lục bắt đầu xấu đi, một tuần này cùng lắm thì giảm bớt thời gian ở chung với Lương Tích, dù sao chịu đựng mấy ngày này là được rồi.

Chỉ cần cùng Lương Tích kết hôn là được rồi.

Đến lúc đó anh còn muốn đổi ý thì đó cũng không phải là chuyện đơn giản.

Cô đại khái là hư hỏng như vậy đấy.

Đem toàn bộ hơn nửa tình cảm của mình đặt trên một người đàn ông, mà người đó hết lần này đến lần khác cái gì cũng không biết, quên đi người lúc còn nhỏ là cô.

Mà cô lại như kẻ trộm, cẩn thận từng li từng tí, trong lòng sợ hãi, sợ bị nhìn trộm nên bất an.

Sợ bị anh phát hiện ra tâm tư đó,

Càng quan trọng hơn là Lâm Lục rất khó tưởng tượng, nếu dựa theo tính cách Lương Tích, có trời mới biết cô đã thích anh lâu như vậy. Anh có thể hay không cảm thấy cô rất đáng sợ, chỉ muốn trốn khỏi cô.

Yêu là xiềng xích, mấy ngày nay Lâm Lục mới cảm nhận được sâu sắc, nó trói cô khiến cô không thể cử động được, muốn buông ra thì lại không thể thuyết phục được bản thân.

- ----------

Lúc chọn chăn nệm, hai người chọn hai bộ khác nhau.

Lâm Lục đặc biệt thích bộ xanh đậm kia, Lương Tích lại bị mẹ mình căn dặn đi căn dặn lại phải mua màu đỏ chót.

Nhưng màu đỏ không dễ nhìn nha.

"Vậy mua luôn cả hai bộ đi, ngày chúng ta kết hôn phải dùng màu đỏ, sau đó thì đổi sang bộ xanh đậm kia." Đối với chuyện này Lương Tích không để ý lắm.

Nhưng Lâm Lục lại hết lần này đến lần khác nghĩ anh tốt tính, lẩm bẩm, "Anh không thể duy trì quan điểm của mình một chút sao?"

"Anh không có ý kiến gì cả." Lương Tích chỉ cảm thấy kì quái. Nói thật, đối với chuyện chăn mền đàn ông yêu cầu rất đơn giản, có thể đắp kín là được. Về phần hình thức này nọ anh thật không có yêu cầu gì.

Nhưng Lâm Lục lại cố chấp, nhìn anh chằm chằm vỏn vẹn mười giây, đối với sự tùy ý của anh rất bất mãn, cuối cùng nói: "Vậy anh cũng đối xử với vợ anh giống như chăn mền à, chỉ cần là nữ là được?"

Lương Tích nhíu mày, giống như đối với câu hỏi của cô rất nghiêm túc, suy nghĩ một hồi liền nói: "Còn phải đẹp nữa."

Lâm Lục bị chọc giận, lúc sau lại nghĩ đến việc hóa ra là anh khen cô xinh đẹp, cô vừa bực vừa buồn cười.

"Cười là tốt rồi." Lương Tích bóp mặt cô, tủm tỉm nói, "Vợ của anh đương nhiên là xinh đẹp như vậy."

Cuối cùng vẫn là mua hai bộ. Lâm Lục là người thích sạch sẽ, mua nhiều vỏ chăn nệm để thường xuyên thay đổi, thế là cô còn chọn màu tím nhạt.

Lương Tích tất nhiên tùy ý cô, ngay cả khi chọn kiểu dáng ghế sofa cũng thuận theo cô, nhìn nhỏ nhắn mát mẻ.

- ----------

Bọn họ đi lĩnh chứng vào mấy ngày cuối tháng 12. Ngày ấy Lâm Lục chọn một bộ trang phục tương đối phù hợp với bầu không khí vui mừng này, lúc thắt caravat cho Lương Tích cô cười, "Lĩnh chứng xong anh chính là người của em."

Đối với lời này của cô Lương Tích có chút bất đắc dĩ có điều cũng không nói gì, chỉ cưng chiều mà nhìn cô.

Lâm Lục chạm phải ánh mắt của anh liền cúi đầu xuống, len lén cười.

"Lâm Lục, kết hôn với anh xong đoán chừng cho dù em có ngủ cũng vui muốn tỉnh." Lương Tích cao hơn cô một cái đầu nên nhìn rõ ràng từng động tác nhỏ của cô.

"Lương tiên sinh, ai cho anh tự tin như vậy?" Lâm Lục giương mắt nhìn anh, hai mắt đặc biệt sáng.

Lương Tích nhìn đến ngây người, trực tiếp nói ra năm chữ: "Là Lương phu nhân cho."

Lương phu nhân.

Lâm Lục đánh anh, dứt khoát không giúp anh đeo caravat nữa, xoay người sang chỗ khác: "Còn nói sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt mà còn nói nhiều hơn so với người khác nữa."

Lương Tích thật sự muốn nói cho cô biết, việc nói với cô những lời này hoàn toàn là xuất phát từ bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Luyện tập nhiều như vậy, cũng đều chỉ vì có thể cho anh một ấn tượng tốt.

Tối hôm đi lĩnh chứng, bố mẹ Lâm Lục cũng tới. Bố mẹ Lương Tích bận rộn trong phòng bếp, Lương Tích cũng phụ giúp bố mẹ mình một tay.

Mẹ Lâm Lục đối với con rể tương lai đặc biệt hài lòng. Bà đã lo lắng cho cô nhiều năm như vậy, đã sớm cảm thấy con gái của mình nếu gả đi được là tốt lắm rồi chứ đừng nói là gả cho người đàn ông có điều kiện tốt như vậy.

Lúc ăn cơm, người hai nhà bàn đến chuyện sinh em bé. Mẹ Lâm nói trước: "Con gái tôi nhất quyết không có suy nghĩ đến việc kết hôn. Cuối tháng chín năm nay cuối cùng cũng chịu nghe lời tôi đi xem mắt, kết quả thật may mắn, lần đầu đi xem mắt liền chọn chúng chồng tương lai của mình."

Mẹ Lương cười đặc biệt thoải mái, lôi kéo tay của mẹ Lâm nói: "Cũng không khác gì mấy, Lương Tích nhà tôi cũng là lần thứ nhất đi xem mắt."

Nói cho cùng, quả thật đúng là duyên phận.

Lâm Lục cúi thấp đầu xuống, chỉ nhìn chằm chằm vào chén cơm. Lương Tích ngồi bên cạnh gắp cho cô tôm hùm mà cô thích nhất, giọng nói đặc biệt nhẹ nhàng, "Chờ chút nữa về phòng, chúng ta nghiêm túc nói về chuyện đi xem mắt một tí."

Làm sao cô có thể nói bản thân quên đi chuyện này đây?

Hôm đó cô dõng dạc nói mình sở dĩ quen thuộc bởi vì đã đi xem mắt rất nhiều lần rồi. Nhưng bây giờ, trong thời gian ngắn thế này Lâm Lục thấy phải nghĩ ra một cái cớ hoàn hảo để giải thích sự tình lúc trước thì thật là khó cho cô.

Tiễn bố mẹ về xong, Lâm Lục cùng Lương Tích lần lượt đi vào phòng. Vừa vào xong cô liền tính chạy vào nhà vệ sinh thì cổ áo lập tức bị người đàn ông phía sau giữ lại. Lâm Lục thiếu chút nữa là bị nhấc lên, Lương Tích cũng không dễ nói chuyện như vậy, anh không mấy vui vẻ nói: "Tại sao lại muốn gạt anh?"

"Bây giờ em rất muốn đi vệ sinh, đợi em đi xong lại nói tiếp." Lâm Lục nhắm mắt lại, không dám đối mặt với anh.

"Nói xong rồi đi."

Lâm Lục cảm thán. Đừng cản cô chứ, nếu tình hình cho phép cô có thể trốn cả một đêm.

Đại khái lần trước việc Lâm Lục trốn trong nhà về sinh khiến Lương Tích đã có kinh nghiệm, nên anh không để ý tới việc cô có bao nhiêu lo lắng chút nào.

Cuối cùng thật sự không còn cách, Lâm Lục quay người lòng đầy phẫn nộ nói: "Còn không phải đều tại anh hả. Hai người chúng ta đi xem mắt, anh cả buổi không nói gì, em mà không nói thì cũng quá lung túng đi. Kết quả là lúc em đang nói hăng say anh lại hỏi em có phải đã từng đi xem mắt nhiều lần hay không, em chẳng lẽ lại nói mình vô sự tự thông à nên dứt khoát liền giả vờ nói vậy."

"Nhưng loại chuyện này nói thật cũng có gì đâu." Lương Tích vẫn không nghĩ ra.

"Nhưng anh có làm tổn hại đến mặt mũi em đó. Nếu như em nói đây là lần đầu tiên em đi xem mắt, không chừng anh vì thế mà cảm thấy em vì để cho anh có ấn tượng tốt nên đã bí mật tập luyện nhiều lần." Lâm Lục chột dạ.

Lương Tích thở dài, "Sao anh lại nghĩ như vậy chứ?"

"Sao lại không chứ?" Cô chính là sợ anh nhìn thấu cô nên mới nói như vậy.

"Anh cũng không biết em là ai mà em cũng như thế. Mà anh lại không có tự luyến như vậy." Anh nói tiếp.

Nhưng sau khi nghe anh nói lời này xong, Lâm Lục lại không vui, bĩu môi, "Đúng đúng đúng, luật sư lớn như anh làm sao mà biết em là ai?"

"Giọng em sao lại chua như vậy hả?" Lương Tích nhéo mũi cô, "Không biết không phải chuyện rất bình thường à?"

Thật đúng vậy, quá bình thường.

Anh sao mà nhớ tới cô bé mập mạp hồi xưa được.

Lâm Lục hất tay anh ra, chạy tới phòng vệ sinh.

- ----------

Ngày mùng 6 tháng 1 này Lương Tích kết hôn với Lâm Lục.

Lúc Chương Vũ đến đám cưới mới biết được chú rể là Lương Tích.

Lương Tích? Chương Vũ không hiểu lắm. Lâm Lục nở nụ cười thoái mái nhìn bạn mình, giải thích nói: "Anh ấy trùng hợp là đối tượng hẹn hò của tớ."

Nhưng nụ cười kia nhìn qua không ung dung như mọi người nghĩ, Chương Vũ cũng không biết làm thế nào để biểu đạt nội tâm của mình nên xoắn xuýt lại. Về lí thuyết mà nói, nếu đổi lại là cô, cô hẳn là sẽ vui mừng mới đúng.

Mong muốn khi còn bé trở thành sự thật, việc này khó tới cỡ nào.

Nhưng Lâm Lục bây giờ không còn là thiếu nữ hai mươi tuổi nữa, cô đã sắp ba mươi. Nhiều năm vậy, hai phần ba tình cảm đều hướng về Lương Tích. Chương Vũ cảm thấy Lâm Lục thật không dễ dàng.

Đã từng có toàn bộ liên quan tới Lương Tích mà anh lại hoàn toàn không biết gì. Đến ba mươi tuổi vì gia đình thúc ép nên mới cưới cô.

Lí do kết hôn có thể đoán được.

Chương Vũ bỗng nhiên kéo tay Lâm Lục, "Nếu không thì cậu đừng kết hôn nữa."

"Hả?" Lâm Lục bị cô bất thình lình làm giật mình.

"Tớ cảm thấy rất quá đáng, nếu là tớ, tớ sẽ không chấp nhận được."

Sao có thể chấp nhận được chứ? Lương Tích không phải vì thích Lâm Lục nên mới kết hôn với cô.

Sau này Lâm Lục hẳn là sẽ tủi thân lắm.

Lâm Lục sờ đầu cô, bất đắc dĩ nói: "Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, cuối cùng anh anh chọn tớ, tớ rất mãn nguyện."

"Cậu mãn nguyện thật à?"

"Thật ra trước đó tớ đã nghĩ tới việc hi vọng Lương Tích sẽ nghiêm túc một chút tìm người nào đó anh ấy thích, hoặc là làm quen với nhiều người khác nhưng lại không dám nghĩ như vậy, tớ sợ khi anh ấy nghiêm túc thật rồi thì sẽ không cần tớ nữa.

Mũi Chương Vũ cay cay, ôm lấy bạn mình.

"Lâm Lục cậu thật ngốc." Chương Vũ mắng cô.

"Nhưng bây giờ tớ là người được lợi nhiều nhất." Lâm Lục ra vẻ nhẹ nhõm, trầm mặc mấy giây rồi thấp giọng nói, "Hắn là tớ cũng không thích anh ấy nhiều như vậy đi, thật ra thì đến bây giờ tớ cũng không có biểu hiện bộ dạng đặc biệt thích anh ấy ra ngoài. Hai chúng tớ cứ như vậy mà cố qua ngày, tớ rất sợ nếu như anh ấy biết thì khẳng định sẽ cảm thấy, ôi vợ của mình thế mà lại đáng sợ như vậy, nói không chừng sẽ còn trốn tránh tớ."

Loại lời này nói ra sao cũng làm người nghe khổ sở.

Chương Vũ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể vỗ ngực cam đoan, "Tớ đã rõ tối hôm đó vì sao cậu lại nói tớ chuyện trước kia đều quên hết đi. Cậu cứ yên tâm, tớ sẽ không để cho ai biết được chuyện này đâu, chuyện này vẫn luôn chưa từng xảy ra, hai người các cậu cùng nhau hạnh phúc là được.

Quên đi quá khứ không khó chút nào, dù sao cái cô và Lương Tích có được là tương lai của hai người.

Lương Tích mang cô giới thiệu với từng bạn học của anh, còn có mấy người chơi thân. Bạn học chung cấp ba Hà Độ ngồi trên bàn nhìn thấy Lâm Lục mở trừng mắt, lấy kính mắt xuống lau một hồi một phát hiện mình không nhìn lầm, chỉ vào cô, "Lâm Lục!"

"Ừ, Hà Độ." Lâm Lục lịch sự trả lời.

"Ôi ta nói, sao lại có thể trùng hợp như vậy nha. Lâm Lục và vợ tớ là bạn thân hơn mười năm trời, thật đúng là có duyên phận."

Hà Độ tiến lên trước mặt bọn cô, ngay sau đó nói, "Lương Tích, cậu thế nhưng lại không biết đâu, lúc Lâm Lục học tiểu học..."

"Hà Độ, anh đừng uống rượu rồi nói nhảm đó." Chương Vũ thấy bất thường liền bước nhanh về phía anh ta, hung tợn uy hiếp chồng mình, "Về nhà tính sổ với anh sau."

Hà Độ ôm một bụng nghi hoặc, lại bị lôi kéo sang một bên để "tỉnh rượu". Anh ta rõ ràng chưa say nha.

Lương Tích có thể cảm giác được Lâm Lục đứng bên cạnh có chút mất tập trung, anh kéo tay cô mới thấy tay cô có chút run rẩy nên thấp giọng hỏi.

Lâm Lục chưa hoảng hồn, bối rối nhìn anh.

"Không thoải mái?" Anh quan tâm hỏi.

"Ừ, em đi về nghỉ trước." Lâm Lục nhìn anh cười cười. "Anh trò chuyện cùng bọn họ đi, em không tiện nói tránh làm bọn anh mất hứng."

"Trò chuyện có thể để lần sau cũng được. Hôm nay là ngày kết hôn của chúng ta, sẽ không có lần thứ hai." Lương Tích nắm chặt tay cô, nhìn một bàn toàn đàn ông nói, "Xin lỗi, lần sau tớ sẽ tự phạt mình một ly. Các cậu trò chuyện tiếp đi, tớ phải đi theo vợ về nhà."

"Đi đi đi đi." Một đám đàn ông dùng loại ánh mắt mập mờ không rõ kia nhìn tới, thúc giục anh đi mau.

Cuối cùng giống như là bị đám người kia đuổi đi vậy.

Cũng may không khác nhau lắm, Lương Tích dứt khoát để một người bạn tốt của anh chở bọn họ về.

Trên đường đi Lâm Lục đều cúi đầu, giống như cô làm sai cái gì, hai tay quấn vào nhau.

Khẩn trương lo lắng.

Sau khi về đến nhà, Lương Tích mở cửa. Trên người anh vẫn đầy mùi rượu, lúc anh cúi người xuống Lâm Lục mới phát hiện.

Trong lúc nhất thời liền muốn đẩy anh ra.

Lương Tích là người khôn khéo cỡ nào, anh cắn lỗ tai Lâm Lục hỏi: "Em hồi tiểu học như thế nào?"

Thân thể Lâm Lục cứng ngắc lại.

Một giây sau liền ôm lấy Lương Tích, hai chân đưa lên kẹp lấy eo của anh. Lương Tích cười thật trầm tiếp tục hướng phía dưới mà hôn xuống.

Không phải nói là rất mệt mỏi nên muốn ngủ à, sao tới anh ấy liền không như vậy thế?

Đổ chút mồ hôi cũng không sao cả, so với chuyện này Lâm Lục còn lo lắng chuyện anh hỏi cô hơn, sợ anh nhận ra manh mối gì đó.

Trước mặt Lương Tích, cô cẩn thận giấu diếm từng li từng tí một.

Còn đang suy nghĩ nên dùng lí do gì cho hợp lí thì người đàn ông kia đã cởi sạch váy cưới của cô. Lâm Lục bị ném lên giường khi không mặc gì cả, váy cưới bị ném xuống đất ngay sau đó là sơ mi cùng áo khoác của Lương Tích.

Cô co người lại, tay sờ tới tấm chăn định đắp lên người thì một giây sau tay bị Lương Tích nắm lấy. Anh cúi đầu hôn môi cô.

Mặc dù đã uống rượu, nhưng mùi vị tuyệt đối không khó ngửi mà ngược lại còn mang đến cảm giác bị mê hoặc, khiến cho cả người Lâm Lục nóng lên nhiệt tình đáp lại anh.

Lương Tích cười, bắt đầu hôn sau gáy cô rồi từ từ hướng xuống.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Lâm Lục nằm trên người Lương Tích. Cô sờ lên ngực anh, cảm thấy trơn bóng vô cùng sau đó liền lập tức ngoan ngoãn quay đi.

Một giây sau người kia tiến lại gần, đặt tay lên bụng cô, không buông tha hỏi, "Hồi học tiểu học em như thế nào?"

Anh ấy sao vẫn còn nhớ vậy trời.

Lâm Lục thở dài, nghĩ giả ngu không được nên chỉ có thể dùng giọng điệu đặc biệt đau thương nói, "Em lúc đó rất mập."

"Mập cỡ nào?"

"So với bây giờ còn mập hơn. Lúc đó em tương đối thích ăn, nhưng thể trạng hết lần này tới lần khác lại là dễ mập nên rất dễ gây sự chú ý. Tối hôm qua đoán chừng Hà Độ muốn để anh biết chuyện này tiện thể cho anh cơ hội để chọc em."

Lương Tích cầm tay cô, "Có mập chút xíu cũng không sao cả."

"Đó là anh không tưởng tượng được lúc đó em mập bao nhiêu thôi." Lâm Lục rất không hài lòng với câu trả lời của anh, cô có chỗ nào là mập chút xíu đâu?

"Lúc anh còn bé cũng có thấy qua một cô bé kia rất mập, cô bé ấy rất dễ thương." Lương Tích an ủi cô, "Chắc là cô bé đó mập giống em đi, anh nhớ kĩ như vậy cũng là vì do cô bé ấy béo quá nên bị các bạn trong lớp xa lánh."

"..." Lâm Lục vốn định vui vẻ vì anh còn nhớ rõ cô, nhưng nghe được câu sau của anh liền cảm thấy có gì đó chặn trong lòng, càng không giải thích được.

Thấy Lâm Lục trầm mặc, Lương Tích nói tiếp: "Có một lần anh trốn học leo tường bị cô bé ấy bắt gặp, về sau cô ấy liền cũng trốn học theo. Sau đó bị ngã, anh không còn cách nào liền cõng cô bé đó về. Cả đời anh cũng không quên được chuyện đó, vì nó mà hơn nửa tháng sau tay anh đau kinh khủng. Em bây giờ tưởng tượng được cô bé ấy mập đến cỡ nào chưa?"

Nếu bây giờ dùng một từ để diễn đạt cảm xúc của Lâm Lục, thì đó chính là muốn chặn miệng thối của Lương Tích lại để anh ngậm miệng không nói nữa.

Thật bực mình mà.

Suy nghĩ của cô và anh lúc đó tuyệt đối không giống nhau!

Hiện thực cùng mơ mộng sao lại chênh lệch nhiều như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: (*)

Lương tiên sinh, anh là bảo bối của em.

Sinh hoạt của hai người sau khi kết hôn cũng không có bất đồng nhau. Lương Tích đưa cho cô thẻ lương của anh, đưa tất cả tiền của mình cho cô quản lý.

Lâm Lục hứng thú, "Anh không sợ em cầm hết tiền rồi bỏ đi à?"

Lúc đó Lương Tích đang xem TV, thấy cô hỏi vậy liền nói: "Em nói thật?"

Đương nhiên rồi, nhiều tiền vậy mà.

Lâm Lục gật đầu.

"Lâm Lục, để anh nói cho em cái này," Lương Tích ngoắc tay kêu cô lại, Lâm Lục vội chạy tới nghe, giây tiếp theo liền bị anh ôm vào trong ngực. Lương Tích cúi đầu nói với cô: "Sau này anh còn kiếm được nhiều tiền hơn nữa."

Lâm Lục ra vẻ suy ngẫm rồi nói: "Vậy chờ anh về hưu rồi tính."

"Em là muốn vứt bỏ chồng con à?" Lương Tích không nhịn được mà bật cười.

"Đúng vậy, em sẽ tìm một tiểu bạch kiểm." Lâm Lục cười vui vẻ không biết bao nhiêu.

Lương Tích bóp mặt cô, uy hiếp một chút: "Chuyện này em nghĩ tốt nhỉ."

Cô cũng chỉ là thuận miệng nói thôi nha.

Lâm Lục mới sẽ không không cần Lương Tích đâu.

Mới sẽ không như vậy.

- ----------

Gia đình Lục Lâm ở thành phố B, Lương Tích trở về cùng cô vào buổi tối nên liền ở tại căn phòng lúc trước cô đã ở.

Phòng đã được mẹ cô dọn dẹp lại nên đặc biệt ngăn nắp sạch sẽ.

Chẳng qua, Lâm Lục vẫn cảm thấy có cái phải lo lắng. Căn phòng nhỏ của cô có quá nhiều bí mật nên cô luôn lo lắng Lương Tích sẽ phát hiện ra cái gì.

Thật ra sự tình cũng không có gì khó nếu như cô làm bộ cái gì cũng không biết.

Lương Tích không phải đối với người nào cũng cảm thấy thấy hứng thú, càng không thích động vào đồ vật của người khác, nhưng ngay lúc này ở trong phòng Lâm Lục, anh có vẻ thấy đặc biệt thú vị.

Tuy không có cách nào giúp mình tham dự vào quá khứ của cô, nhưng loại cảm giác này tương đương với thông qua nó anh có thể hiểu về cô một chút.

Anh muốn biết toàn bộ về Lâm Lục.

Lúc cô còn nhỏ, thời điểm lớn hơn một chút, anh đều muốn từ từ tìm hiểu hết.

Buổi tối sau khi ăn xong mẹ Lâm cố ý cho anh xem album hình từ nhỏ đến lớn của Lâm Lục. Cô cảm thấy mình như bị chính mẹ ruột bán đứng, có cảm giác buồn bực không diễn tả được.

Lúc còn nhỏ, cô một chút cũng không đáng yêu.

Thời gian lúc cô bị béo phì là từ năm lớp ba đến lúc học lớp 5, cũng chính từ chín đến mười một tuổi. Trước tiên Lâm Lục phải kiểm tra trước một lúc, xác định trong album không có ba năm lịch sử đen tối kia của mình mới dám cho Lương Tích xem.

Hình chụp lúc một tháng cô không mặc gì bị Lương Tích nhìn tới nỗi khiến cô đỏ mặt.

Ánh mắt anh nhìn cô đầy thâm ý mà nói: "Hiện tại anh đã thấy hết người em rồi còn ngại ngùng cái gì?"

Đồ không biết xấu hổ!

Lâm Lục nhào qua đè lên người anh, chưa hết giận nói: "Em đây còn chưa thấy hình anh khỏa thân đâu."

Nhưng anh thật sự không có tấm ảnh nào.

Lương Tích đè lại động tác tay của cô, giọng đầy chân thành mà nói cho cô biết: "Anh không ngại chụp cho em mấy tấm, nhưng không thể để người khác xem được. Hình anh khỏa thân chỉ có thể để một mình em xem."

"Ai mà muốn xem chứ." Lâm Lục dừng động tác, ngại ngùng nói, "Khó coi muốn chết."

"Khó coi sao, anh rất hài lòng." Lúc Lương Tích nói lời này rồi nhìn cô, tiếp tục nói, "Em không hài lòng sao?"

"....."

Đây không phải chỉ đơn giản là cảm hài lòng, mà còn có thêm ý tứ khiến Lâm Lục phản bác không được liền dứt khoát đứng dậy, không để ý tới anh.

Nhưng cô lại không nghĩ tới Lương Tích tiếp tục lật album ra xem, không chừng anh sẽ thật sự nhìn thấy cái gì. Thời điểm mỗi lúc anh đưa tay lật album, Lâm Lục vẫn là đè nén sự lo lắng, sợ bị lộ ra cái gì.

"Em cảm thấy không hài lòng với cơ thể của anh à?" Lương Tích đặt album xuống nhìn cô.

"Lúc trước em không quá vừa lòng người nào cả cho nên em muốn tự mình kiểm tra cơ thể anh xem." Lâm Lục kéo dây quần anh xuống, cười lưu manh.

Nhưng dùng lời Lương Tích nói bây giờ, giấy phút này Lâm Lục không biết có bao nhiêu phần lưu manh.

Đúng, là lưu manh.

Nhưng đối với việc cô lưu manh như thế này, anh cảm thấy không có gì là không tốt cả.

- ----------

Hôm sau, lúc ăn cơm, mẹ Lâm Lục nhắc cô dẫn Lương Tích đi dạo. Thành phố B có rất nhiều phong cảnh, cũng có nhiều phố ăn vặt.

Đôi mắt Lâm Lục liền sáng lên.

Cô khi còn nhỏ thích nhất là lôi kéo bố mẹ đi chơi, mà ăn là chủ yếu.

Mẹ Lâm kéo tay Lâm Lục, nhỏ giọng nói: "Con là dẫn Lương Tích đi chơi, đừng có ăn nhiều quá. Con đã lớn như vậy rồi, tham ăn quá thì không như hồi nhỏ nữa đâu."

Lâm Lục ngoài miệng ứng phó, đặc biệt nghe lời.

Lôi kéo Lương Tích ra khỏi cửa, liền không đứng đắn như hồi nãy, hướng đến tai anh, "Em dẫn anh đi ăn ngon được không?"

"....."

Lương Tích còn chiều cô hơn so với tưởng tượng của cô. Ít nhất Lâm Lục thật sự cho rằng là như vậy.

Dọc đường cô hết mua cái này tới cái kia, cô chỉ phụ trách mua, còn tiền thì Lương Tích trả.

Tuy rằng đồ ăn vặt đều rẻ, nhưng việc có người trả tiền thay như thế này Lâm Lục vẫn là cảm thấy vui vẻ rạo rực.

Rốt cuộc có thể quang minh chính đại.

Lâm Lục từ lúc còn nhỏ đã không thích chiếm tiện nghi của người khác, mặc dù cùng ai đi ăn cũng vậy, hoặc là cô mời khách, hoặc là cùng nhau chia đôi. Chứ chưa bao giờ có cảm giác này, cảm giác bên người có cây ATM di động.

À, mà cũng không đúng, cũng không phải là lấy từ tài khoản của cô.

Kết hôn thật là tốt.

Tốt quá hiện tại cô không phải tính toán gì cả.

Cô nghĩ như vậy xong lại cảm thấy hốc mắt ướt ướt, nhịn không được nhìn lên bầu trời, trong xanh, như là nhìn thấu qua được vậy.

Xem đi, trước kia Lâm Lục cũng không tin tưởng vào chuyện này, nhưng hiện tại, lại có được hết thảy. Thiếu chút nữa, nếu mà thời gian không vừa vặn như vậy, nếu mà địa điểm không thích hợp như vậy thì bọn họ liền sẽ không gặp nhau.

Ngày đó, cô liền đến sớm hơn một chút. Cô chờ rất lâu, nhưng cũng không bỏ đi, cô đã đợi mười tám năm rồi, mấy tiếng chờ đợi này không là gì cả.

Cô càng sợ hơn là Lương Tích bỗng nhiên không muốn tới.

Nếu vậy thì có lẽ cả đời này hai người liền không có khả năng gặp nhau.

Cho nên thời khắc khi nhìn thấy anh đi tới, Lâm Lục khống chế bản thân không được run rẩy, vô số lần ngăn cản chính mình xúc động mà chạy tới ôm lấy anh.

Đúng vậy, không phải là thói quen, thật sự không phải là vì thói quen.

Chính là bởi vì cô thích anh, đơn giản như vậy mà thôi.

Cô mang trong người tình cảm nhiều năm như vậy kết quả chỉ khổ một mình mình.

Sau đó cô bắt đầu hi vọng được kết hôn cùng Lương Tích. Một lần nữa thích anh, mà anh cũng bắt đầu thích cô. Lâm Lục chắc chắn mình sẽ cố gắng làm Lương Tích vì cô mà vui hơn vì chính cô đã cảm thấy đau khổ.

Cô không muốn người cô thích vì cô mà không vui.

Cho nên quá khứ đều đã qua.

- ----------

Trở về thành phố A, Lâm Lục bắt đầu cố gắng nâng cao trình độ bếp núc của mình. Lần đầu tiên Lương Tích ăn đồ cô làm liền ngăn cản cô, tình nguyện tự mình xào rau không dám để cô làm nữa.

Thật ra là cô đã quen. Một mình tốt nghiệp xong, đều là dựa vào tài nghệ bếp núc của mình mà nuôi sống bản thân.

Nên chỉ có thể nói Lương Tích quá kén ăn, nhưng không có cách nào khác, ai nói anh là người đàn ông của cô đây? Cho nên Lâm Lục tốn tâm tư chuyên ở nhà nghiên cứu xem làm thế nào để nâng cao trình độ nấu ăn của mình, ít nhiều coi nhẹ ông chồng nhà mình.

Lương Tích trên đường trở về từ văn phòng luật sư thấy cửa hàng bán hạt dẻ ngào đường mà Lâm Lục rất thích ăn. Ngày thường quán rất đông, luôn phải đợi thật lâu, hôm nay đại khái là anh tan tầm sớm nên giờ phút này cửa hàng không đông người.

Sau đó anh lại cố tình mua đồ ăn mà Lâm Lục thích ăn, chuẩn bị về nhà làm cho cô ăn.

Lâm Lục lúc mở cửa ra người thấy mùi thơm, thầm kêu không xong rồi liền cởi giày chạy đến phòng bếp. Lương Tích còn mặc tạp dề xào rau, hành động thấy thế nào cũng như là hành động quen thuộc khi ở nhà.

Nhưng cô không để ý chuyện này đâu, tùm chặt lấy tay anh, nổi giận đùng đùng: "Nơi này là địa bàn của em."

"Anh tan làm sớm nên nhân tiện làm luôn." Lương Tích đi làm có vẻ mệt, nói với cô: "Em ra ngoài ăn hạt dẻ trước đi, anh đặt ở trên bàn đấy."

"Để em làm đi." Lâm Lục không định buông tay anh ra, "Em sẽ làm cho anh no bụng."

"Lâm Lục, lần sau sẽ để em làm. Anh làm lần nay lần cuối thôi, đồ ăn cũng sắp chín rồi."

"Không, em muốn làm." Lâm Lục không thỏa hiệp.

Lương Tích kéo tay cô ra rồi đẩy cô ra ngoài.

Lâm Lục kêu lên, tức giận đến mức dậm chân, liền ôm eo anh giận dỗi nói: "Được rồi, anh làm anh làm, anh cướp chuyện làm của em, em sẽ không đi đâu cả."

Lương Tích ngưng lại một chút, vẫn là không kéo cái tay đang ôm mình ra, tiếp tục xào đồ ăn. Cuối cùng Lâm Lục cũng buông tay ra trước bê đồ ăn ra bàn.

Lúc ăn cơm, Lâm Lục lẩm bẩm: "Anh đẹp hơn em, biết nấu cơm hơn em, dáng người đẹp hơn em, kiếm tiền nhiều hơn em, tính tình tốt hơn em, còn nhiều thứ như vậy em phải làm sao bây giờ đây."

Hóa ra là cô nghĩ tới chuyện này?

Cho nên khoảng thời gian này mới cố gắng nghiên cứu, không biết có bao nhiêu là nghiêm túc.

"Lâm Lục." Lương Tích nghiêm mặt nói.

Lâm Lục biết mình như vậy rất giống oán phụ nên cố tình nhìn anh một cái, không tự tin nói cái gì nữa.

"Anh đã kết hôn với em thì sẽ không có suy nghĩ sẽ li hôn với em. Cho nên em không cần thay đổi gì cả, anh sẽ chiều em, em có mắc lỗi gì cũng được để tránh việc em có suy nghĩ lại đi tìm người khác." Lương Tích lột vỏ tôm rồi bỏ vào miệng ăn.

Anh nói xong mới phát hiện mình vẫn có điểm khúc mắc đối với lời đùa giỡn của lúc ấy.

Hiển nhiên, Lương Tích vẫn nghĩ là Lâm Lục nói giỡn.

"Vậy anh sẽ giúp em lột vỏ tôm sao?" Ở trong phim truyền hình, nam chính đều thật thân mật mà giúp nữ chính lột vỏ tôm, Lâm Lục tỏ ra đáng thương nói.

Lương Tích nhìn mặt cô, dưới cái nhìn chờ mong của cô trịnh trọng lắc đầu, "Lâm Lục, em thích thì em tự đi mà lột."

"....."

Anh vừa mới nói sẽ chiều cô xong, còn nói sẽ bao dung mọi tật xấu của cô.

Mới cách có vài giây thôi đó.

Cuối cùng bọn họ mất thời gian thật lâu mới đạt được thỏa thuận, Lương Tích nấu cơm còn Lâm Lục thì rửa chén, việc nhà thì chia đôi.

Sau khi ăn xong, Lâm Lục bắt chéo hai chân xem phim truyền hình, liếc mắt nhìn Lương Tích chăm chỉ cần cù quét nhà.

Lâm Lục cũng không biết sự đắc ý của mình từ đâu mà có, chính là cảm thấy thật vui sướng, không phải là loại thành công mà cười đến vui vẻ.

Mà là...

Lương Tích đem tất cả việc nhà đơn giản cho cô làm, còn những việc rườm rà thì để cho anh làm.

Ôi loại cảm giác này, Lâm Lục cảm thấy bản thân có thể viết một quyển sách, tựa đề cô đã nghĩ kĩ rồi, tên là《 Nhà có chồng ngoan 》.

Nhưng cô lại đảo mắt, thôi không cần, cô mới không cần để cho ai khác nhìn thấy mặt tốt của Lương tiên sinh đâu.

Cái này đối với cô không tốt chút nào.

Lương tiên sinh chỉ thích hợp giấu ở nơi không có ai thấy, anh chính là bảo bối của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, anh trở thành người mà lòng em hướng tới.

Hôm nay, Hà Độ cùng Chương Vũ tới làm khách. Lương Tích chuẩn bị cơm tối trong phòng bếp còn Lâm Lục phụ trách đón tiếp bọn họ.

Chương Vũ mở to mắt hâm mộ: "Tớ cùng Hà Độ kết hôn lâu như vậy mà anh ấy còn chưa vào bếp lần nào."

Lâm Lục nhìn qua người đang bận rộn kia, trầm mặc không nói.

"Em thế mà không biết à, ở trong bếp có nhiều mùi dầu khói khó ngửi như vậy, còn làm hư da nữa." Hà Độ biện minh giải thích cho mình.

Sau khi nghe được lời giải thích của người kia xong, Chương Vũ liền có xu hướng muốn li hôn.

Lâm Lục khuyên Chương Vũ rất lâu mới khiến cho cô nàng nguôi giận.

Đương nhiên lúc Lương Tích nấu ăn, Lâm Lục cũng không phải là không có việc gì làm, cô cũng phải bê đồ ăn ra ngoài mà.

Phân công hợp lý lắm đó.

Lâm Lục nhìn Chương Vũ nháy mắt mấy cái, biểu thị mình cũng phải cần làm việc.

Chương Vũ nhìn thấy cảnh này càng cảm thấy ngứa mắt, nhổ nước miếng nói: "Cái này mà cũng gọi là phân công hợp lý à? Thật sự là một người muốn đánh, một người muốn bị đánh thì có."

Nhưng thật ra cô là cố ý nói cho Hà Độ nghe, lúc Lâm Lục vào phòng bếp bưng đồ ăn ra, cô còn đụng vào khuỷu tay Hà Độ, giọng điệu hung dữ nhắc nhở anh: "Nhớ học tập người ta một chút."

Hà Độ sớm biết chuyện này liền không tới. Học tập một chút? Anh lúc đó mà học xong làm nổ phòng bếp thì làm sao đây?

Lần đầu tiên Lâm Lục có cảm giác ưu việt, đột nhiên cảm giác được việc Lương Tích nấu cơm cũng là một chuyện rất tốt. Ít ra, cô không cần phải làm gì.

Về phần rửa chén hả, thỉnh thoảng Lương tiên sinh sẽ tự mình chủ động dọn hết bát đũa đem đi rửa.

Hahaha.

Trên danh nghĩa là muốn cô làm, nhưng cũng giống như không cần cô làm gì cả.

Lương Tích nói so với cô anh rảnh hơn, cho nên anh nên làm nhiều việc hơn. Nhưng Lâm Lục lại âm thầm nghĩ đến việc anh kiếm được nhiều tiền hơn cô nhiều, như vậy có phải cô mới nên làm nhiều việc hơn anh không?

Nhưng cô không tình nguyện, sau khi kết hôn, Lâm Lục cảm giác cô càng ngày càng lười.

Sau khi Chương Vũ trở về còn nhắn tin cho cô: "Tớ cảm thấy còn may lúc đó tớ không dẫn cậu đi, Lương Tích quả thật là người chồng trong mơ của mọi phụ nữ, là tấm gương của Hà Độ nhà tớ đó."

Cô cười hì hì với Chương Vũ, nói mình có mắt nhìn người.

Nhưng rồi về sau trong đáy lòng lại khó có thể nói ra được loại cảm giác này.

Đúng vậy, Lương Tích tốt như thế, so với việc cô đối xử với anh còn tốt hơn quá nhiều.

Lương tiên sinh ở tuổi ba mươi càng trở thêm chín chắn, nhưng Lâm Lục lại cảm thấy không những như vậy mà anh còn thích trêu chọc cô hơn.

Cũng không biết có phải do vô sự tự thông hay không, mà vốn là Lương Tích đối với chuyện tình cảm chậm hiểu như thế mà khi thuận miệng nói lời tâm tình gì cũng có thể khiến cô không cách nào từ chối được.

Có trời mới biết lúc đó Lương Tích hấp dẫn cỡ nào, Lâm Lục chỉ muốn kéo anh lên giường, tiêu hao sức lực cùng anh. Một chút suy nghĩ trong lòng Lâm Lục liền trở nên rõ ràng.

Ừ, là cô muốn sinh con cho Lương Tích.

- ----------

Ngày 20 tháng 7 là sinh nhật Lâm Lục, mặc dù còn sớm, nhưng nghĩ đến mình vậy mà cũng sắp ba mươi tuổi, Lâm Lục cảm thấy nhất định phải trước đó nữa sinh em bé.

Tốt nhất là lúc đó mang thai, một nhà ba người ăn mừng cả thảy.

Lúc Lâm Lục mười một tuổi, cô đã rõ ràng nghĩ đến sau này sẽ kết hôn lúc hai mươi mốt tuổi. Khi đó còn cảm thấy mình muốn chờ Lương Tích cũng qua độ tuổi cho phép kết hôn nên tự mình kéo dài thêm một năm.

Hồi đó còn ngốc nghếch cảm thấy mình làm vậy đã là sự nhượng bộ rất lớn, nhưng bây giờ nghĩ lại thì như thế nào cũng cảm thấy buồn cười.

Lương Tích tự nhiên cảm giác được khoảng thời gian này Lâm Lục rất nhiệt tình. Thời điểm lúc ăn cơm, anh hỏi dò cô, "Có phải mẹ đã nói với em cái gì rồi không?"

Lâm Lục liền vội vàng lắc đầu. Mặc dù nói mẹ anh rất muốn có cháu sớm, nhưng hai người bọn họ mới kết hôn không bao lâu, bà ấy sẽ không nói những lời này.

Còn sớm.

Thật ra vợ chồng mới cưới có khuynh hướng để một hai năm sau mới sinh con.

"Lương Tích, em rất nhanh sẽ ba mươi tuổi, sắp già rồi, mà người gia chỉ hi vọng có tiểu bảo bối chăm sóc." Lâm Lục thấy Lương Tích thờ ơ, bắt đầu dùng chiêu sử dụng tình cảm, đặc biệt biểu lộ nét mặt.

"Anh ba mươi tuổi cũng không cảm thấy già, em sao lại già được?" Lương Tích cảm thấy buồn cười.

"Nam nữ không giống nhau nha."

"Lương phu nhân, nam nữ là bình đẳng."

"Vậy tuổi tâm lý của em lớn hơn anh, nói tóm lại là em già, mà già thì sẽ cô đơn, mà cô đơn thì chỉ mong bên cạnh có một bảo bảo nhỏ đùa giỡn ồn ào." Lâm Lục nói mà ngay cả bản thân cũng trở nên đa cảm.

"Xem ra anh đã quá thất bại, thế mà lại để em cảm thấy cô đơn?" Lương Tích ung dung chậm rãi tiếp tục ăn cơm.

Mới không phải là như vậy.

Lâm Lục yên lặng. Được rồi được rồi, dù sao sinh em bé cũng không cần anh đồng ý, cô lén lút làm cũng được, đến lúc đó mang thai thì Lương Tích cũng không kêu cô bỏ nó đi được.

Vậy là được rồi.

Ở trong lòng Lâm Lục bắt đầu xác định một kế hoạch tạo người vĩ đại, sau khi vừa nghĩ ở trong đầu xong, Lương Tích ăn xong bỗng nhiên hỏi, "Anh có cho em cảm giác là anh không muốn có con sao?"

"Hả?" Lâm Lục ngẩng đầu ngạc nhiên.

"Ăn nhanh đi, ăn xong em đi rửa chén. Anh đi tắm trước sau đó làm ấm giường ở trên đó chờ em." Lương Tích đứng dậy, kéo ghế, trực tiếp trở về phòng.

Ở trên giường chờ em.

Lâm Lục thiếu chút nữa đi theo anh, chén bát khỏi cần rửa có được không? Cô cũng không muốn ăn cơm nữa.

Đâu có ngon bằng Lương tiên sinh đâu.

Nhưng kế hoạch này kéo dài không đến một tuần liền bị tạm thời gác lại vì Lương Tích phải đi công tác.

Lâm Lục giúp anh soạn quần áo, có chút không nỡ. Nghĩ đến việc bọn họ sau khi kết hôn thì chưa xa nhau ngày nào nên muốn khóc.

Lặng lẽ nén xuống bi thương, Lâm Lục đem quần áo đã xếp xong bỏ vào vali hành lý.

Cửa phòng mở, Lương Tích sau khi rửa chén xong đi vào, thấy vợ mình ngồi nghiêm túc soạn quần áo như vậy thì có chút tư vị không nói rõ.

Anh đã ở một mình trong thời gian dài như vậy, mặc kệ là đi công tác cũng được, đi dụ lịch cũng được, đều là sẽ sớm tự chuẩn bị những thứ này. Ở một mình cũng không cảm thấy có cái gì không tốt.

Nhưng thời điểm lúc nhìn Lâm Lục soạn quần áo cho mình, anh lại cảm thấy có vợ thật là tốt.

Loại cảm giác cho dù anh có về nhà rất trễ thì Lâm Lục đều sẽ chờ anh ở nhà.

Lúc đầu Lương Tích hoàn toàn không có để ý những chuyện này, một mình đi công tác một mình trở về nhà đã thành thói quen, nhưng Lâm Lục lại để anh cảm thấy, có người chờ mình chưa chắc đã là chuyện không tốt.

Sau khi kiểm tra toàn bộ quần áo cũng đồ dùng thiết yếu đều không thiếu thứ gì, Lâm Lục mới lên giường đi ngủ. Lương Tích đợi cô nằm xuống xong liền đi tới sát lại gần.

Cơ thể thao bản năng cứng ngắn, Lâm Lục đẩy tay anh đang đặt trên eo mình ra, thấp giọng nói: "Anh phải đi ngủ sớm."

"Ôm em ngủ." Lương Tích đem mặt mình ghé vào cổ của cô thật sự tính ngủ.

Nhưng tiếng thở của anh lại làm cho Lâm Lục cảm thấy ngứa ngứa, ngược lại không ngủ được.

Không ngủ được cũng tốt, cô cứ vậy mà nhìn anh, trong lòng cũng lén lút thấy vui.

Lương Tích nói đúng, kết hôn với anh, có nằm mơ cũng sẽ vui mà tỉnh.

Sao cô có thể may mắn như vậy, gả cho một người tốt như thế. Không phải do lúc nhỏ tác thành, mà là cảm giác nhớ mãi không quên sau khi cảm kích.

Rạng sáng hôm sau, lúc Lương Tích rời đi Lâm Lục vẫn còn ngủ say. Cũng may anh dậy sớm nấu cháo xong mới đi.

Sau khi đóng cửa lại, bỗng nhiên liền có loại suy nghĩ không muốn đi chút nào.

Lương Tích cười nhạo bản thân, đã ba mươi tuổi rồi nhưng dù sao khi còn hai mươi anh cũng chưa từng có tình cảm với ai.

Trước khi gặp Lâm Lục, anh thật sự đối với bất kì nữ sinh nào cũng không để trong lòng. Lúc đó mặc dù cũng có người theo đuổi anh, anh cũng không thấy thích, không thích thì cũng không cần làm người ta ôm hy vọng cho nên mỗi lần ai tỏ tình anh đều cự tuyệt.

Một ngày trước khi kết hôn cùng Lâm Lục, anh cũng đã nghĩ qua vấn đề này, không xác định được tình cảm của mình với cô nhưng mà là anh lại không hiểu được suy nghĩ đối với người phụ nữ này, cho dù anh không đủ thích nhưng anh sẽ không phụ cô.

Vừa nghĩ tới việc sẽ cùng cô kết hôn, cô ở cùng anh đến già. Anh liền cảm thấy đây là một chuyện khiến người ta vô cùng trông đợi. Loại suy nghĩ này không liên quan đến tuổi tác, không liên quan đến áp lực mà chính là do đáy lòng muốn có, loại suy nghĩ muốn mang cô giữ ở bên người.

Đối với chuyện tình cảm Lương Tích không hiểu rõ lắm, anh cũng không xác định quá nhiều, nhưng anh chắc chắn, Lâm Lục đó, là anh muốn cùng cô đi hết cả đời người. Nếu như cuộc đời anh có thích người nào thì không thể nghi ngờ người đó chính là cô.

Cũng may thời điểm lúc hai người bọn họ gặp nhau còn chưa già. Chuyện xem mắt cùng cô, anh cũng cho rằng đó là may mắn của mình.

Ngày đầu tiên không có Lương tiên sinh bên cạnh, Lâm Lục ăn đồ mình nấu đều cảm thấy vô vị. Lúc này cô mới cảm thụ sâu sắc rõ ràng rằng lúc trước Lương Tích nói cô nấu ăn dở tuyệt đối không phải là nói quá.

Lâm Lục nhắn một tin nhắn ngắn cho Lương Tích, "Hôm nay là lần đầu tiên em có thể nấu được món gì đó, lại phát hiện kết quả là món đó ăn không được. Lương tiên sinh, khẩu vị của em bị anh làm cho kén ăn rồi làm sao bây giờ?"

Lương Tích tựa như đang bận, thật lâu sau cũng không nhắn tin trả lời cô.

Lâm Lục cảm thấy nhàm chán nên tùy tiện ăn một chút liền đi rửa sạch chén, ngồi trên ghế sofa xem tin tức, cảm thấy càng chán hơn.

Mắt nhìn đồng hồ, mới có 7 giờ.

Bình thường vào giờ này, cô rõ là cùng Lương Tích ở cạnh nhau nói chuyện về những chuyện đã diễn ra tỏng ngày.

Lương Tích mỗi lần nghe cô nói chuyện bát quái gì đó đều không thích nghe nhưng anh cũng sẽ không cắt lời cô, hoàn toàn vô cùng kiên nhẫn nghe mỗi lời cô nói.

Không lâu sau Lâm Lục liền ngáp một cái, tắt TV phòng ngủ. Lúc cô tắm nghe thấy tiếng chuông liền từ phòng vệ sinh vọt ra, buộc khăn tắm kĩ càng rồi chạy đến bên giường nghe điện thoại.

"Lương Tích." Lâm Lục thấy rõ tên anh liền làm nũng.

"Nếu thật sự ăn không được thì gọi thức ăn ngoài đi, nhất định phải ăn cơm tối." Lương Tích nhắc nhở anh.

Tóc Lâm Lục vẫn còn ướt, cô vừa định nói xong liền hắt hơi một cái.

Lương Tích sau khi nghe được liền nhíu mày, "Em bị cảm?"

"Không phải, em vừa tắm xong, còn chưa lau khô đầu." Lâm Lục oán trách, "Em vẫn luôn chờ anh về, lúc sau không thấy gì cả liền dứt khoát đi tắm, tắm được một lúc thì thấy anh gọi điện, em sợ lát nữa gọi lại anh không rảnh nên trực tiếp ra luôn."

Cô hiển nhiên không ý thức được lời cô vừa nói ra có sức tưởng tượng lớn bao nhiêu, mãi đến lúc Lương Tích không được tự nhiên ho khan một cái liền kêu cô trở lại tắm tiếp.

"Vậy đợi lát nữa anh có còn nói chuyện cùng em được không hả?" Lâm Lục rất muốn nghe giọng nói của anh.

"Trễ thế nào cũng đều sẽ đợi em." Lương Tích bảo đảm.

Cho dù Lương Tích đã nói như vậy, Lâm Lục vẫn dùng tốc độ nhanh nhất sấy khô tóc rồi hưng phấn gọi điện thoại cho anh. Rồi rất đáng thương mà nói anh, "Lương Tích Lương Tích, em muốn ăn cánh gà chiên Coca anh làm."

"Lúc về em muốn ăn cái gì, anh đều làm cho em ăn." Lương Tích cười nói.

"Vậy chừng nào anh về?" Lâm Lục không chờ được.

"Ngày 13."

Lâm Lục tính toán thời gian một chút, nghĩ đến Lương tiên sinh còn một tuần nữa mới về cô liền cảm thấy một ngày dài bằng một năm.

Thật ra, không chỉ là muốn ăn đồ ăn anh làm, mà là cô nhớ anh.

Nhưng vì mặt mũi nên cô không thể nói quá rõ ràng.

Nhưng Lương Tích hẳn là phải biết cô hi vọng anh trở về đến cỡ nào đi?

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bởi vì gặp anh, nên em cảm thấy phúc cả ba đời.

Lúc đầu Lương Tích dự định trở về vào buổi chiều ngày hôm đó, nhưng nghĩ đến thành phố B ở gần đây thế là anh cố ý mua quà, vòng lại đến nhà bố mẹ Lâm Lục.

Lúc Lương Tích gần đến thì bố mẹ Lâm Lục mới biết được là con rể muốn đi qua nhà mình, trong lúc nhất thời chưa chuẩn bị gì cả. Chỉ có cơm trưa còn thừa lại mà mẹ Lâm không muốn tiếp đãi anh như thế, nguyên liệu trong tủ lạnh cũng không còn nhiều thế là xuống lầu mua đồ.

Cho dù Lương Tích trong điện thoại đã nói tối anh đã về rồi.

Lúc Lương Tích đến, bố mẹ Lâm Lục đều ở trong phòng bếp bận rộn, rửa tay xong mới ra mở cửa.

Cầm theo túi lớn túi nhỏ quà cáp Lương Tích mang tới đều đặt trên bàn ở phòng khách, mẹ Lâm ở phòng bếp nói to: "Lương Tích, con ăn cơm xong rồi hẵng đi, mẹ làm sắp xong rồi."

Lương Tích cười nói được.

Lúc đầu anh thật sự không muốn làm phiền bọn họ.

Trên bàn cơm bày đầy đồ ăn, Lương Tích thấy bố mẹ Lâm Lục nhiệt tình như vậy cũng không nhịn được mà có cảm giác rất thân thiết.

Sau khi cơm nước xong bị bố Lâm gọi lại ngồi nói chuyện, mẹ Lâm rửa chén ở phòng bếp. Chờ lúc Lương Tích cảm thấy thời giand dã không còn sớm thì bên ngoài trời đã đổ mưa rất to.

Mẹ Lâm thấy thế liền kêu Lương Tích ở lại đêm nay. Dù sao trời cũng đang mưa, khả năng xảy ra tai nạn giao thông cũng rất lớn, mặc dù tính chất này cũng thấp nhưng mà người lớn thì luôn không yên tâm.

Lương Tích vì không muốn để bố mẹ lo lắng thế là cười đồng ý.

Nơi Lương Tích ngủ buổi tối dĩ nhiên là phòng của Lâm Lục.

Lần trước còn chưa kịp nhìn kĩ đã bị cô quấn lấy không buông. Sau khi Lương Tích tắm xong mới nhìn kĩ rồi nhắn tin cho Lâm Lục, nói ngày mai anh mới trở về.

Lâm Lục nhắn lại cho anh một tin "được" tức giận bất bình.

Anh cười, ban đầu anh muốn tiếp tục cùng cô nói chuyện tán gẫu, nhưng nhìn trong phòng cô chất đầy những đồ vật nhỏ lại đối với nó cảm thấy thú vị hơn một chút.

Lâm Lục rất thích đọc sách, từng quyển ở trên kệ được sắp xếp lại đặc biệt theo thứ tự, mà phần lớn đều là sách cũ, còn có một số búp bê và đồ chơi đồ hàng mà các bé gái hồi nhỏ thích chơi, anh cũng không nhúc nhích, cứ đứng nhìn như vậy.

Album ảnh lần trước mẹ Lâm lấy ra liền bị Lâm Lục đặt ở trong ngăn kéo, Lương Tích căn bản không xem được mấy, lúc này nghĩ đến liền lấy ra coi lại.

Từ thời điểm lúc nhỏ cho tới sau khi lớn lên, trước năm 29 tuổi của Lâm Lục đều được ghi lại.

Chỉ nhìn mỗi ảnh chụp lại khiến cho Lương Tích có cảm giác thoải mái không nói được lên lời.

Lâm Lục có một quyển sổ ghi chép rất dày, kiểu dáng con gái đặc biệt tinh xảo bị đặt ở dưới vài cuốn sách. Lúc đầu Lương Tích sơ xuất lấy quyển sách nằm phía trên xong sau đó mới để ý.

Lật sổ ghi chép ra, ở trang thứ nhất chụp lại thời điểm cô tốt nghiệp tiểu học.

Lương Tích có chút sững sờ, anh hoàn toàn không biết anh cùng Lâm Lục học chung tiểu học với nhau.

Dù sao thì cũng ở khác tỉnh, ngay cả về sau cho dù biết cô ở cùng thành phố thì anh cũng không nghĩ đến chuyện đó.

Bây giờ trước mắt nhìn thấy thì lại không chỉ là như thế này.

Hồi Lâm Lục học tiểu học, Lương Tích vốn là không nhận ra. Nhưng mà bởi vì đằng sau ảnh chụp có ghi một hàng tên nên anh liền tìm được.

Càng hơn hết chính là không thể tin.

Lâm Lục từng nói với anh, lúc còn bé cô rất mập.

Gương mặt tròn xoe, đúng là có chút mập.

Nhưng mà lại làm cho anh có chút quen thuộc. Thêm nữa đây là lớp năm ban ba chụp ảnh chung với nhau nên trong trí nhớ Lương Tích cho dù không nhớ ra mặt của cô bé mập kia, nhưng lại cảm thấy cô bé đó với Lâm Lục là cùng một người.

Kết hợp với nhau, liền trở thành Lâm Lục của bây giờ.

Đó là Lâm Lục?

Cô biết chuyện này sao?

Có biết hai người bọn họ từng quen biết không?

Hôm đó kết hôn, Hà Độ chỉ nói một nửa, ánh mắt Lâm Lục liền hốt hoảng.

Bây giờ nghĩ lại, cũng không phải không có lí do.

Lương Tích không tiếp tục lật qua, chuẩn bị đặt lại chỗ cũ, bởi vì bên trong sách không nhiều nên bên trong trống không, một quyển sách cứ vậy mà rơi xuống đất.

Anh ngồi xổm xuống, nhặt nó lên, tên sách là "Ông chú chân dài."

Đại khái là bởi vì tựa sách hấp dẫn nên Lương Tích không ngay lập tức cất đi mà là lật ra xem.

Đây thật sự là sách phù hợp với nữ sinh, Lương Tích nghĩ, cho dù là Lâm Lục hai mươi chín tuổi thì anh đại khái cũng không đọc nổi.

Anh thấy tẻ nhạt vô vị nhưng lại có thói quen đọc mở đầu của sách xong cho dù không thích đoạn giữa nhưng lại muốn biết kết thúc. Có điều kết thúc của quyển sách này cũng không phải là kết thúc của nam nữ chính. Cuối cùng ngón tay anh lật qua lật lại đến một trang giấy phía trước, là thư mà Lâm Lục năm mười ba tuổi viết cho anh.

Mở đầu chính là hai chữ, Lương Tích.

Toàn bộ trang giấy đều là chữ, Lương Tích không rõ anh có thể nhìn ra được gì.

Cũng không cách nào hiểu được lúc trước Lâm Lục đã yêu như thế nào.

Lương Tích nằm ở trên giường xem hết tờ giấy đó, cũng không còn xoắn xuýt phải xem hết đoạn kết của quyển sách này nữa.

Anh là lần đầu tiên, không ép buộc bản thân nhất định phải xem hết kết thúc của câu chuyện.

Đại khái là còn nhiều thời gian, nên Lương Tích lấy liền mấy quyển trên giá sách. Mục đích của anh không phải là sách, mà là "bút tích" của người nào đó.

Ngược lại thật sự là tìm được hai quyển có vài trang viết tên của anh.

Anh bỗng dưng suy nghĩ, có phải hay không lúc Lâm Lục đang đọc sách thấy chán thì liền viết tên "Lương Tích" vào?

Nếu như không phải xác định rằng bọn họ có quen biết nhau hồi học tiểu học, thì Lương Tích sẽ không cho rằng cái tên này chính là anh, nhưng bây giờ anh chỉ nhìn qua liền nhận ra ngay.

- ----------

Ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm ở nhà Lâm Lục xong, Lương Tích mới trờ về. Trên đường anh tự hỏi rất nhiều nhưng vẫn là không suy đoán rõ ràng. Cuối cùng, anh dự định giấu Lâm Lục việc đi về nhà cô trước.

Nhưng mẹ Lâm Lục ngay lúc Lương Tích rời đi liền vui vẻ gọi điện cho con gái bảo bối của mình, bà như khoe đồ gì quý nói: "Chồng con thích ăn đầu cá băm với ớt, con nhớ kỹ rảnh thì làm cho nó ăn."

"Hả?" Lâm Lục thấy kì lạ, "Anh ấy thích ạ? Con chưa hề thấy anh ấy làm bao giờ."

"Con không thích ăn thì liền cho rằng người khác cũng không thích à?" Mẹ Lâm tự tin nói, "Hôm qua Lương Tích đến đây gắp món đó nhiều nhất, mẹ chắc chắn rằng nó thích ăn."

Hôm qua?

Anh ấy không phải là đi công tác à?

A, anh ấy đi công tác ở thành phố C, vừa đúng lúc thành phố B lại ở gần đó.

Vậy tối qua...

"Tối qua anh ấy ngủ ở phòng con hả mẹ?" Lâm Lục kêu to.

"Chuyện đó là đương nhiên rồi." Mẹ Lâm không cần suy nghĩ.

Cô sao có thể nói cho mẹ thân yêu của mình căn phòng kia của cô có bí mật.

Nhưng Lương Tích thì sao? Anh lái xe mệt mỏi như vậy, có phải hay không về phòng một lúc rồi ngủ mất.

Anh ấy thật sự ngủ sao?

Lâm Lục ảo não nghĩ sớm biết như vậy liền trực tiếp đem những vật đó ném đi là được rồi. Cô dằn vặt hơn nửa ngày tới tận lúc xế chiều, sau khi lề mà lề mề tan việc liền muốn đi ra ngoài trốn một lúc.

Cô sợ Lương Tích khôn khéo như vậy sẽ phát hiện ra điều gì.

Như vậy quá ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng. Nếu như Lương Tích thật sự biết, anh có thể cho rằng cô là đang trả thù anh không?

Không, cũng không thể nói là trả thù.

Vậy có thể nói cô là có mưu tính từ lâu?

Sau nhiều suy luận vụn vặt, Lâm Lục cảm thấy cô rất dễ dàng bị vứt bỏ.

Mười giờ tối cô mới về nhà, trong lúc đó Lương Tích có gọi điện thoại hỏi cô, cô chỉ trả lời qua loa rằng mình phải tăng ca, nói anh đi ngủ sớm một chút.

Kết quả đối phương nói rằng muốn ngủ ngay bây giờ.

Lâm Lục ngây thơ nghe thấy anh nói lời này liền kích động vô cùng, chạy từ KTV về nhà.

Như thế nào là ôm cây đợi thỏ?

Đại khái chính là lúc đang hưng phấn mở cửa nhìn xem thì phát hiện người nên ngủ - Lương tiên sinh đang ngồi ngay ngắn mà dò xét cô.

Vẻ mặt Lâm Lục lập tức cứng ngắc, cô làm ra vẻ ngáp một cái, nói: "Gần đây em thật là bận, có nhiều việc muốn làm lắm."

Lương Tích không trả lời, anh chỉ đứng lên rồi đi về phía cô.

Lâm Lục làm việc trái với lương tâm bị dọa đến nỗi chân run lập cập, sợ Lương Tích biết chuyện rồi cùng cô ngả bài.

Cô mới không muốn chuyện đó xảy ra, cô mới cùng Lương Tích kết hôn chưa được bao lâu. Cô không muốn, cô còn ngại cả đời này ngắn ngủi.

Dù sao thì mặc kệ đến lúc đó anh nói cái gì, cô cũng đều không đồng ý!

Cố chết giữ lấy chiến tuyến cuối cùng.

Ai mà biết lúc Lương Tích đứng trước mặt cô, cô chưa kịp mở miệng nói gì anh liền dang tay ôm cô vào lòng.

Lương Tích nói: "Anh biết hết rồi."

Lâm Lục vẫn còn không rõ lúc anh nói biết là biết đến mức nào.

Bí mật của cô nhiều như vậy, ngay cả chính cô cũng không biết giới hạn là bao nhiêu.

"Có điều em thế mà lại đem vé xe kẹp trong《 Tây Du Ký 》, em là muốn học bọn họ đi thỉnh kinh như vậy à?" Lương Tích gõ gõ đầu cô.

Vé xe?《 Tây Du Ký 》?

A, cô nhớ ra rồi. Năm lớp 12 Lương Tích học ở trường chuyên cấp 3 tại thành phố A. Cho nên cô tích góp một tháng tiền tiêu vặt, lén lút chạy tới thành phố A.

Tất nhiên, cuối cùng không tìm được người, cứ như vậy mà chán nản trở về còn bị mẹ cô ở nhà đánh một trận no đòn, còn tưởng cô bị áp lực gì lớn quá bỏ nhà đi.

Lúc ấy ồn ào rất lớn, còn kém chút nữa là mẹ cô báo cảnh sát.

Lâm Lục hiện tại vừa nghĩ đến chuyện xấu hổ này liền cảm thấy mình hành động thật ngu xuẩn.

Lúc đó cô còn tiếc nuối không tìm được Lương Tích mà không phải là để lại tờ giấy nói mình phải đi ra ngoài giải sầu. Cô chưa nói lời nào liền biến mất không thấy tăm hơi, đối với mọi người xung quanh chuyện này làm người khác lo lắng cỡ nào.

Lâm Lục cúi đầu, không dám trả lời.

Cô hiện tại khẳng định, nhất định là Lương Tích đã biết rất nhiều.

Sao lại chỉ có từng đó được? Lúc trời vừa rạng sáng Lương Tích lại bật đèn lên, đem tất cả sách lật ra hết, sau đó lại tốn thời gian cất hết vào chỗ cũ.

Anh thật sự không biết, người trước mắt anh đã từng thích mình như vậy.

Thích đến mức cho dù lúc còn nhỏ không hiểu chuyện, đối với nhiều thứ đều mơ mơ màng màng nhưng lại khẳng định rõ ràng là cô thích anh.

Chữ Lâm Lục khó nhìn, nhưng viết tên của anh còn dễ nhìn hơn so với việc viết tên của cô.

Viết ra quá nhiều lần, nhắm mắt lại liền có thể viết ra, đã sớm trở thành thói quen.

Không phải tất cả mối tình đơn phương nào cũng đều có kết quả.

Về sau, lúc biết Lương Tích xuất ngoại Lâm Lục thật sự đã từ bỏ. Sau đó cô một mực tự nhủ rằng đây chỉ là thói quen thôi.

Thích Lương Tích tựa như việc ăn cơm vậy, cô cũng không thích, cô chỉ quen thuộc với việc đó thôi.

Nhưng về sau lại cảm thấy, nếu như sau này cô không ăn cơm thì thấy khó chịu cỡ nào.

Nhiều năm qua, cô đều khó chịu như thế.

Lâm Lục muốn né tránh nhưng lại không có hành động gì.

Lương Tích cũng không quan tâm cô có đáp lại hay không, anh đặt cằm lên đầu Lâm Lục, nói tiếp: "Anh không thể chắc chắn anh thích em nhiều hơn em thích anh được, nhưng anh sẽ đối với em tốt hơn nữa, dùng hết khả năng của mình mà đối xử tốt với em."

Ánh mắt cô rung động.

Phía trên đầu cô vang lên âm thanh đặc biệt dễ nghe, khiến người ta mê mệt trong đó, "Lâm Lục, gặp được em là may mắn lớn nhất của anh."

Thật ra cô cũng rất muốn nói, cô cũng vậy.

Có thể gặp được Lương Tích ở độ tuổi như thế, sự xuất hiện của anh như chiếu sáng cuộc sống vốn ảm đạm của một cô bé.

Là anh cho cô dũng cảm để thay đổi bản thân, khiến cô trở nên tốt hơn. Nếu như lúc trước cô không gặp anh, có lẽ hiện tại Lâm Lục vẫn còn là cô bé mập mạp.

Có lẽ, cô còn không biết thế nào là yêu một người.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Biết được bí mật lúc còn nhỏ của em, anh rất vui nhưng lại càng đau lòng hơn.

Về sau khi sự việc được tiết lộ, thì liên tục mấy ngày sau đó đều có chút gì đó không được tự nhiên.

Thật giống như bản thân vốn đang được mặc quần áo, sau đó lập tức bị lột sạch.

Làm cho về sau mỗi khi xem Tây Du Ký, mỗi lúc thấy Tôn Ngộ Không hỏi yêu quái đang trốn ở chỗ nào, Lâm Lục đều sẽ thay bằng cô cùng Lương Tích.

Thật sự là không nói nên lời sự ngớ ngẩn này của cô.

Cũng may những lời này cũng chỉ là trong nội tâm Lâm Lục, Lương Tích cũng không biết, bằng không thì anh cũng sẽ nghĩ rằng đầu óc cô có vấn đề.

Trên thực tế, Lâm Lục thật sự cảm thấy mình có vấn đề.

Nếu không thì tại sao Lương Tích ngược lại càng ngày càng đối xử với cô tốt như vậy?

Lẽ nào thật sự là bị cô làm cho cảm động đến mức đó à?

Nếu như mà là cô, ngay lúc đó mà biết được nửa kia của mình ngay từ khi mình còn nhỏ đã bắt đầu có mưu đồ làm loạn, thì cô khẳng định sẽ rất hoảng sợ đó.

Cô không muốn thừa nhận là mình đã xem kịch quá nhiều, cũng không muốn thừa nhận cô suy nghĩ quá nhiều. Nhưng cho dù không phải như vậy, lúc sau khi biết được cô thích anh, không phải anh nên hoảng hốt sao?

Mấy ngày nay Lâm Lục đều từng li từng tí cẩn thật quan sát biểu hiện của Lương Tích, sau khi xác định không có gì khác mới tạm thời hạ quyết tâm.

Cô gọi điện nói cho Chương Vũ chuyện này, Chương Vũ suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nói với cô, "Cậu vẫn không cảm thấy Lương Tích thật sự thích cậu à?"

Trong nháy mắt, Lâm Lục lập tức im lặng.

Không phải là Lâm Lục không tin, mà là cô không dám tin.

Cho dù cô có tự tin như thế nào, cũng sẽ không đem khả năng này đặt ở trên người Lương Tích.

Bọn họ rõ ràng là gặp nhau ở buổi xem mắt đó.

Trong tiềm thức, Lâm Lục cũng không cảm thấy có phần tình cảm nào trong việc xem mắt, chỉ có điều trong phương diện giải quyết chuyện gia đình thì nếu như hai bên khi gặp mặt không ghét nhau thì đã có thể kết hôn được rồi.

Lâm Lục vẫn luôn nghĩ như vậy.

Cộng thêm Lương Tích là người không thích phiền phức, đại khái là cảm thấy dù có đi xem mắt mấy lần thì cũng không khác mấy.

- ----------

Thời điểm lúc Lâm Lục đi làm, trong đầu cô vẫn chất đầy y nguyên những phỏng đoán như vậy, mỗi cái đều là dấu chấm hỏi mà cô không xác định được.

Được rồi, cũng lắm thì kéo Lương Tích ra hỏi là được.

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng lúc sau khi nhìn thấy Lương Tích, Lâm Lục lại không có dũng khí. Cô thật sự sợ khi mọi chuyện rõ ràng rồi thì bọn họ đều không khác nhau lắm.

Lâm Lục không phải là một người hồ đồ, nhưng cô lại cảm thấy cùng Lương Tích hồ đồ mà sống hết một đời thì cũng là chuyện rất tốt.

Lúc cắn miếng táo mà Lương Tích gọt cho cô, Lâm Lục chăm chú xem kịch.

Khóe mắt liếc nhìn Lương Tích, anh một chút cũng không chăm chú xem vở kịch này mà là nhìn điện thoại.

Lâm Lục canh chuẩn thời gian liền cố hết sức nâng mông dịch về bên cạnh Lương Tích.

Sau đó, thoáng cái Lương Tích liền cách xa cô một chút, nhích về bên phải.

Lâm Lục tiếp tục di chuyển.

Cuối cùng không còn chỗ, Lương Tích đành phải đứng dậy đi vào phòng ngủ.

....

Không có Lương tiên sinh ở bên cạnh, Lâm Lục không xem được vở kịch này nữa. Cô hấp tấp đi theo sau lưng anh, người mới vừa đi vào phòng, cô liền nở ra nụ cười thô bỉ, tiếp đến khóa trái cửa.

Lương Tích quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu.

"Sinh bảo bảo thôi." Lâm Lục mặt dày mày dạn nói.

"Hôm nay em tới kì mà."

Cô ngược lại là quên mất chuyện này, liền trợn mắt há hốc mồm nhưng vẫn duy trì tư thế ngạ ngớn.

Lương Tích cúi người xuống, nói: "Hôm nay không sinh được bảo bảo, nhưng anh có thể gọi em là bảo bảo."

Lâm Lục lúc này xấu hổ nên mở cửa chạy ra ngoài.

Bị Lương Tích chọc như vậy liền hoàn toàn quên mất lời thề son sắt vừa rồi.

Ban đêm trước khi đi ngủ, Lâm Lục cái gì cũng không làm, chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm Lương Tích.

Lương Tích cũng không cảm thấy không thoải mái mà để mặc cho cô nhìn.

Cô liền lại gần anh, cố gắng để cho mình có chút ngượng ngùng rồi hỏi, "Anh có phải là thích em hay không?"

"Ừ." Lương Tích trả lời.

Lâm Lục giật mình, cố ý cười hì hì hỏi, "Vậy anh thích em bao nhiêu hả, có phải là thích đến mức chỉ muốn ngủ cùng em, chỉ muốn sinh bảo bảo với em không?"

"Anh cũng không biết anh thích em bao nhiêu nữa, "Lương Tích đặt điện thoại di động để ở một bên, nhìn vào mắt cô, nói vô cùng nghiêm túc: "Anh chỉ biết là anh thích em, thích đến mức đau lòng cho em. Em đã bỏ ra thời gian lâu như vậy để thích anh, anh đau lòng nhưng lại thấy cảm kích."

"Cho nên là anh nghĩ có qua có lại à?" Lâm Lục vẫn không đứng đắn.

Lương Tích lấy tay nâng cằm cô, để Lâm Lục ngẩng đầu lên nhìn anh rồi nói tiếp, "Nếu như mà là người khác, cho dù có thích anh mấy chục năm cũng đều không liên quan gì đến anh. Anh vốn dĩ có loại cảm xúc phức tạp này, chỉ bởi vì người đó là em."

Cho nên ý tứ là bởi vì thích nên mới đau lòng đúng không?

Lâm Lục không xác định, nhưng lại vô cùng khẳng định.

Cô gõ gõ đầu mình, hết sức ảo não: "Em còn tưởng anh kết hôn cùng em là do bố mẹ thúc ép anh, em còn tưởng rằng anh không thích em."

"Không thích em thì sao lại kết hôn cùng em được?" Lương Tích hiển nhiên là không hiểu đầu óc cô.

Lâm Lục không có lời nào để nói, tiếp theo dào dạt cõi lòng mong đợi được xác nhận: "Cho nên anh là vì thích em nên mới cùng em kết hôn?"

Lương Tích không còn tình nguyện trả lời vấn đề siêu cấp nhàm chán này của cô, anh gác chân dài đặt trên đùi cô, thấp giọng nói "Ngủ đi."

"Anh còn chưa trả lời anh có thích em hay không đâu?" Lâm Lục không buông tha.

"Thích, nếu như em kế đến còn muốn hỏi anh thích em bao nhiêu, vậy hiện tại anh nói cho em, là anh chỉ thích em, cái loại thích đó đó."

Quái, làm sao Lương tiên sinh còn có thể đoán được cái mà cô muốn hỏi?

Lâm Lục cười đặc biệt ngọt ngào, cô dỗi, "Vậy anh thích đúng là nhanh đó, nói đi, có phải anh coi trọng ngực lớn với mông của em không?"

"Lâm tiểu thư, em rốt cuộc là tồn tại hiểu lầm gì với dáng người của mình vậy?" Lương Tích nghẹn họng hỏi cô.

Lâm Lục tức giận đến mức nhảy lên trên người anh, nhìn anh chằm chằm.

Được rồi được rồi, không có dáng người thì không có dáng người, điều này nói rõ là Lương Tích là nhìn trúng phẩm chất tốt đẹp của cô.

Dù sao thì chuyện Lương Tích thích cô cũng đã để cô cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Sau khi cưới, hai người càng thêm ngọt ngào khiến cho hai bên thông gia đều cảm thấy vui mừng. Mẹ Lương Tích bắt đầu vô tình hay cố ý nói ra chủ đề sinh em bé, nhưng Lâm Lục vẫn một mực đắm chìm trong sự cưng chiều của Lương tiên sinh nên đã sớm quên đi chuyện này.

Cô về nhà cùng với Lương Tích nói chuyện này, thật ra Lương Tích không có thái độ gì, tất cả đều lấy cô làm chủ.

Nhìn đi nhìn đi, việc gì cũng đều dựa theo cô, trừ khi cô không có chủ ý gì thì Lương Tích mới có thể nói suy nghĩ của mình.

Thật ra thì Lâm Lục là đang chất chứa tư tâm. Về sau khi biết Lương Tích thích cô, cô bỗng nhiên không nghĩ sẽ có con nhanh như vậy mà chia nhỏ tình yêu của Lương Tích. Cô hy vọng Lương Tích cứ chiều cô như vậy, chỉ chiều một mình cô.

Nhưng mà cân nhắc đến tuổi tác của hai người bọn họ, Lâm Lục vẫn là quyết định nên sớm có em bé.

Dù sao đây mới là một nhà ba người ngọt ngào nha.

Lương Tích đặc biệt nghiêm túc thực hiện, đem hết áo mưa (*) đã mua trước đó đều ném đi. Lâm Lục ngồi trên ghế sofa, nhìn anh bận bịu hết chuyện này đến chuyện khác, nghĩ tới sinh hoạt của mình sau khi mang thai, quả nhiên, nhất định càng sẽ tốt đẹp hơn.

(*) BCS

Tốt nhất là đừng nuông chiều người khác quá, nhất là kiểu người càng về sau càng quen càng phóng túng như Lâm Lục. Cô cùng Lương Tích kết hôn mới mấy tháng mà đã suy nghĩ không muốn đi làm.

Thật đáng sợ.

Vợ chồng Lương Tích cứ việc đặc biệt cày cấy, nhưng mà qua một tháng, Lâm Lục vẫn không mang thai.

Cô có chút lo lắng có phải bản thân xảy ra vấn đề hay không, muốn đi bệnh viện kiểm tra. Nhưng Lương Tích lại không cho cô đi, còn cười cô xem nhiều phim truyền hình, không phải cứ nghĩ đến sinh em bé là sinh ra được.

"Thế nhưng mà là đã một tháng rồi đó, có người một lần là có thể mang thai." Lâm Lục lo âu.

"Anh cũng không cần nói cho em xác suất một lần liền mang thai ít cỡ nào." Lương Tích vuốt ve mặt cô, "Cứ từ từ là được, loại chuyện này gấp không được đâu."

Gấp không được, gấp không được,

Nhưng cô rất gấp đó, Lâm Lục sợ là bởi vì cô. Nếu thật là như vậy thì cô cũng không dễ chịu.

Có vài người có tâm tư lớn, rất nhiều chuyện cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều. Nhưng tính cách của Lâm Lục lại không giống như vậy, tâm tư cô đặc biệt nhỏ, lâm vào một tình huống nào đó thì sẽ liên tục suy nghĩ, thậm chí não còn gán ghép đủ loại chuyện.

Ví dụ như bị mẹ Lương Tích buộc phải ly hôn cùng anh hay là anh muốn ly hôn với cô.

Lâm Lục hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh tỉnh dậy từ trong mơ, cô lắc đầu, xuống giường lấy nước uống.

Lại cảm thấy suy nghĩ của mình thật sự kì lạ, âm thầm vỗ vỗ đầu. Ngày mai cô lén lút đi bệnh viện kiểm tra, nếu như không có vấn đề thì càng tốt, còn nếu quả thật mà có, cô liền...

Được rồi, cô vẫn là đến lúc đó nhìn lại đi.

Không thể cứ như vậy mà không hề làm gì, kế tiếp suy nghĩ tưởng tượng dồi dào của cô là vấn đề sinh hoạt, nghĩ làm sao thế nào cũng đều là bi kịch.

Lâm Lục vừa leo lên giường thì Lương Tích liền dựa tới gần cô.

Cơ thể cô run lên một cái, Lương tiên sinh trở mình dậy, dùng tay xoa xoa nước mắt trên mắt cô, nhẹ nhàng hỏi: "Mơ thấy ác mộng à?"

Cô không biết trả lời làm sao liền dứt khoát không nói gì.

Một giây sau góc áo liền bị xốc lên, Lương Tích nhẹ nhàng cắn xương quai xanh của cô, tựa như lại thở dài, thấp giọng hỏi: "Anh không cho em đầy đủ cảm giác an toàn sao?"

"Không phải, không phải như vậy." Lâm Lục vội vàng phủ nhận.

"Anh không nên để em cả ngày lẫn đêm đều xem phim truyền hình gia đình lung tung lộn xộn như vậy được, em ngốc như thế, cần phải đọc nhiều sách hơn." Lương Tích cởi nút áo cô, khẽ hôn hướng lên trên.

Lâm Lục cảm thấy cả người đều run rẩy, cô bất an nói: "Hiện tại đã là hai giờ sáng rồi."

Lúc này mà còn có tình thú thì có phải là có điểm quá kì lạ hay không?

Nhưng Lương Tích nào có tình thú gì, còn không phải là anh nhìn thấy gương mặt kia của Lâm Lục có nước mắt. Anh đối với cô không có yêu cầu gì, nhưng vấn đề ở đây là Lâm Lục đối với bản thân có yêu cầu quá cao.

Không còn cách nào, chỉ có thể làm cho cô nhanh một chút không cần phải lo lắng như vậy.

Lâm Lục vốn đang buồn ngủ thì bị Lương Tích điều khiển, một chút cô cũng không bối rối.

Cô chỉ nhớ rõ là bên trong có một mảnh đen kịt, cùng với mồ hôi trên trán của Lương Tích nhỏ ở trên môi cô.

Kìm lòng không được mà liếm một cái.

Cũng không muốn cái gì khác, trong đầu cô chỉ có suy nghĩ duy nhất, cả người Lương Tích, đều là vị ngọt.

Ngày hôm sau, Lâm Lục cũng không có đi bệnh viện. Giống như là sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, hiểu ra việc Lương Tích nói thuận theo tự nhiên.

Vậy thì thuận theo đương nhiên là tốt.

Suy cho cùng thì là phu xướng phụ tùy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Lương Mộ Lâm, Lương Tích yêu Lâm Lục

Bởi vì nhà của Lương Tích cách đây không xa lắm, cho nên thỉnh thoảng Lâm Lục sẽ cùng Lương Tích đi về nhà anh ăn cơm. Lần nào cũng là mẹ Lương Tích nấu cơm, mặc dù anh làm đồ ăn cũng rất ngon nhưng mà là ăn đồ ăn mẹ anh nấu thì lại thấy hợp hơn một chút, trái lại cô cảm thấy đồ ăn Lương tiên sinh làm cũng chỉ có thế.

Lương Tích biết cô có suy nghĩ như vậy liền từ chối cho ý kiến, để tùy ý cô.

Lâm Lục ngang ngược lại càng thêm đắc ý, sau khi ăn xong còn liên tục khoe khoang. Lương Tích liền nắm cổ áo Lâm Lục, nhấc cô lên rồi đẩy cô lên trên ghế sofa.

Mẹ Lương thấy vậy liền như có như không mà mắng anh, trách cứ: "Con cẩn thận một chút, nếu như mà Lâm Lục đang mang thai thì làm sao bây giờ, đã lớn như vậy rồi mà còn không biết nặng nhẹ."

Lâm Lục lập tức trầm mặc, cơ thể cũng trở nên cứng ngắc lại.

Cô liếc mắt nhìn Lương Tích, thấy vẻ mặt anh thả lỏng nhìn cô như nói không cần phải gấp.

Ai ngờ lúc Lương Tích và bố anh đang ngồi nói chuyện thì mẹ anh ở lại kéo Lâm Lục qua, đưa cho cô một hộp que thử thai.

"Hôm nay mẹ thấy con lúc ăn cơm có chút không thích hợp, có muốn thử xem không?" Mẹ Lương cười nói.

Lâm Lục không dám làm trái lời người lớn, nhìn chằm chằm đồ vật trên tay rồi bị đẩy vào phòng vệ sinh. Cô trốn bên trong đó rất hi vọng mình bây giờ có thể tự động biến mất, vì cô sợ nhìn thấy mình làm người khác thất vọng.

Mẹ Lương Tích chờ một lúc lâu, cảm thấy có chút kì quái nên gõ cửa một cái.

Lương Tích nghe thấy được liền đi tới, nhìn ra ý nghĩ của mẹ mình nên kéo mẹ mình qua, cực kì bất đắc dĩ nói: "Con mới cùng Lâm Lục kết hôn chưa bao lâu, mẹ làm vậy sẽ gây cho cô ấy có áp lực rất lớn."

"Tại mẹ cảm thấy Lâm Lục có dấu hiệu như là mang thai nên mới đi mua que thử." Mẹ Lương Tích cũng không nghĩ tới việc sẽ khiến cho cô có áp lực nên có chút áy náy, "Nếu không mẹ nói Lâm Lục không thử nữa nhé?"

Lúc đang nói chuyện này, Lâm Lục xông ra khỏi phòng vệ sinh, trên tay cầm que thử thai, ấp úng nói: "Hai vạch, đây ý là có thai đúng không ạ?"

Mẹ Lương cực kì kích động liền vội vàng gật đầu.

Lâm Lục cười đến vô cùng vui vẻ, quay sang Lương Tích nói: "Em, em rốt cuộc cũng có con của anh nha."

Lương Tích lại không nói câu nào, anh xoa xoa đầu cô.

Sau khi về nhà, Lương Tích quan tâm săn sóc cho cô. Lâm Lục sau khi lên chức làm mẹ được chăm sóc vô cùng tốt.

Ban đêm lúc Lâm Lục đói bụng, cho dù Lương Tích đang ngủ say cũng sẽ rời giường đi nấu đồ ăn cho cô; ban đêm khi Lâm Lục khát nước, Lương Tích cũng sẽ vì cô mà dậy rót cho cô uống; có đôi lúc Lâm Lục muốn đi vệ sinh, Lương Tích sợ cô trượt chân cũng sẽ chủ động đỡ cô đi.

Điều này làm cho Lâm Lục cảm thấy áy náy.

Cũng may là khối lượng công việc của Lương Tích không nhiều, anh cũng sẽ đi cùng cô đến bệnh viện để kiểm tra. Trừ khi thật sự là không đi được, cũng sẽ để mẹ anh đi kiểm tra cùng cô.

Ngày sinh nhật của Lâm Lục là vừa lúc cô mang thai ba tháng. Tối hôm đó, cô thổi nến với mong muốn là hi vọng con mình sẽ cứng cáp khỏe mạnh, vốn là muốn hi vọng thành sự thật giống với lại kế hoạch của cô.

Lâm Lục thật sự cảm thấy rất thỏa mãn.

Lúc bụng vừa mới lộ ra, Lâm Lục cũng không có cảm giác khó chịu. Chờ đến thời điểm bụng lớn hơn, cô mới phát giác được cái gì gọi là ngồi cũng không thoải mái.

Có đôi khi mỏi quá, Lương Tích liền chạy tới đấm bóp cho cô. Lâm Lục giật giật tóc của anh, phàn nàn nói: "Lương Tích, anh xem con anh ở trong bụng em không ngoan chút nào."

Ban đêm lúc không ngủ được, tâm trạng Lâm Lục cũng sẽ sa sút. Cô cũng không biết những cảm xúc nhỏ này có bình thường hay không, nhưng chính là cô có chút muộn phiền không rõ từ đâu đến.

Nếu như nhất định phải nói về kiên nhẫn, thì như vậy biểu hiện của Lương tiên sinh so với cô còn kiên nhẫn hơn nhiều, tốt không gì sánh được. Có một lần Lâm Lục cảm thán: "Anh nói xem, nếu như anh có thai, anh có còn đối xử với em tốt như vậy không?"

Lương Tích dứt khoát nhìn cũng không nhìn cô.

"Sẽ chứ sẽ chứ, phải không Lương tiên sinh thân yêu?" Lâm Lục đuổi theo hỏi.

"Sẽ không, nếu thật sự là như vậy thì em nên chăm sóc anh." Lương Tích không tình nguyện gạt mất sự vui vẻ của cô.

Nhưng vừa nghe thấy lời anh nói xong Lâm Lục lập tức cảm thấy vẫn là cô mang thai thì tốt hơn. Lương tiên sinh nấu ăn càng ngày càng ngon, nếu như mà là cô, nhất định sẽ khiến cho Lương tiên sinh lúc đó đang mang thai không có dinh dưỡng đầy đủ.

Vẫn còn tốt.

Cũng không biết có phải vì lần nói chuyện phiếm này hay không mà để cô cảm thấy mình quá là may mắn. Lâm Lục bắt đầu cười tủm tỉm, thời điểm nhàm chán liền vỗ nhè nhẹ bụng mình.

Đôi mắt Lâm Lục cong cong, lúc cười lên thì đuôi mắt sẽ hướng lên trên, nhìn rất xinh đẹp.

Ngay lúc ấy sau khi thấy vậy Lương Tích chỉ nói một câu, "Em đang nghĩ tới đập bong bóng hả?"

Lương tiên sinh lúc đi xuống nhà định mua bong bóng liền bị Lâm Lục trừng mắt nhìn lại một cái. Sau đó bụng Lương tiên sinh bị vỗ nhiều lần, Lâm Lục bất mãn, "Sao bụng của anh không có tí thịt thừa nào vậy, hiện tại bụng của em còn to hơn bụng anh nhiều."

Chuyện này liền trở thành tâm bệnh thật lâu của cô.

Mãi đến tận lúc Lương Tích thật không muốn nghe cô lẩm bà lẩm bẩm nữa liền bắt đầu không đi tập gym, có đôi khi cũng cố sức mà ăn nhiều hơn một chút, bụng bắt đầu có tí thịt thừa thì Lâm Lục mới bỏ qua.

Tiện thể cô còn bổ sung một câu, "Biết ngay là đàn ông qua ba mươi tuổi liền không quản được miệng của mình, cứ buông thả như vậy, dáng người cũng thay đổi luôn, cũng không hấp dẫn em như hồi trước nữa."

...

Cho nên, người cứ việc mang thai là Lâm Lục, còn người chịu đựng áp lực tâm lý cùng với áp lực sinh lý là Lương Tích thì so với cô còn nhiều hơn.

Nhưng anh lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Ngày Lâm Lục sinh em bé là trong thời điểm trời ít nắng, cô được Lương Tích nuôi quá tốt nên sinh tự nhiên.

Cô còn chưa cảm nhận được cảm giác đau gì thì em bé liền chui ra.

Cuối cùng, Lâm Lục vẫn cảm thấy tất cả đều là công lao của Lương Tích.

Là một bé trai.

Âm thanh khóc đặc biệt lớn, Lâm Lục nhìn một cái đã cảm thấy dáng dấp nhìn không đẹp mắt lắm nên cũng không muốn nhìn lại.

Ngược lại là Lương Tích lại rất thích, anh ôm con trai đến trước mặt mẹ mình. Em bé nhìn bà nội rồi ngẫu nhiên cắn cắn ngón tay, kêu í a í ớ.

Lâm Lục đột nhiên cảm thấy, em bé này là em bé đẹp nhất trong số tất cả các em bé mà cô từng gặp.

Haha, dù sao thì cũng là con của cô và Lương Tích sinh ra mà, giá trị khuôn mặt tất nhiên là đẹp rồi.

Liên quan đến tên của em bé, Lâm Lục từng âm thầm suy nghĩ rất lâu, luôn luôn không hài lòng. Lúc Lương Tích ôm em bé đang ngủ đi vào bên cạnh cô, Lâm Lục hỏi anh: "Bố đứa nhỏ, anh đã nghĩ ra bảo bảo tên là gì rồi sao?"

"Lương Mộ Lâm."

"Cũng không được dễ nghe cho lắm nha." Lâm Lục thuận miệng nói, bỗng nhiên nghĩ đến, Lương Mộ Lâm, Lương Tích yêu Lâm Lục?

Cô đã từng cho anh xem qua một câu, "Lòng em tha thiết yêu anh, như hươu tha thiết yêu suối nước."(*)

(*) Lòng ta thiết mộ ngươi, như lộc thiết mộ suối nước.

Dù sao lúc trước cô vừa nhìn thoáng qua anh thì liền động tâm, còn nói đến lúc đó tên của con hai người sẽ lấy từ câu này. Mà Lương Tích rốt cuộc là chỉ lấy một chữ ở đó, hay là cố ý lựa chọn ý tứ ẩn giấu trong này?

Ánh mắt Lâm Lục sáng lên, cố ý hỏi: "Anh có ý tứ gì đây?"

Lương Tích nói rất đơn giản: "Ý là yêu Lâm Lục."

Lương Tích này.

Đều đã là vợ chồng, nói trắng ra như vậy anh không ngại sao?

Xấu hổ quá.

Biểu hiện khoa trương đặc biệt đùa giỡn trên mặt Lâm Lục rơi vào mắt Lương Tích, cũng may anh đã nhiều lần thấy bộ dạng này của cô nên cũng không có kinh ngạc quá lớn.

Tiểu Mộ Lâm hoàn toàn không biết bố mẹ mình đang là nhìn nhau liếc mắt đưa tình, cậu chỉ cảm thấy không thoải mái liền khóc lớn.

Lập tức phá vỡ bầu không khí mập mờ giữa hai người bọn họ.

Lâm Lục luống cuống chân tay ôm lấy Tiểu Mộ Lâm, không biết có phải là do em bé đói hay không.

Lương Tích liếc mắt liền thấy trên giường có vết ướt, thở dài nói: "Quên lót tã nên tè ra quần rồi."

....

Sau đó Lâm Lục ôm con trai, Lương Tích phụ trách trải giường nệm một lần nữa, bận rộn thật lâu mới xong.

Cô dỗ đến mức quá mệt mỏi, thật vất vả mới lên giường được nên rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tay Lương Tích đặt trên eo cô, anh cười đặc biệt rạng rỡ.

Ở trong mơ, Lâm Lục còn đang suy nghĩ, làm thế nào để nuôi Lương Tích trở nên xấu hơn. Cô thế mà lại thường xuyên nhớ rõ mình nhìn thấy có rất nhiều sinh viên nữ hỏi anh.

Mà lại không phải hỏi về vấn đề chuyên ngành, mà có đôi khi lại kéo theo mấy câu hỏi lung ta lung tung khác.

Mặc dù lúc sau Lương Tích cũng không trả lời lại những vấn đề không quan trọng kia.

Nhưng Lâm Lục cũng không biết là, anh đã chặn các sinh viên sau khi hỏi anh về các vấn đề không liên quan đó.

Mà cũng tiện thể đem chữ kí của mình đổi thành, "Lâm Lục, anh yêu em."

Về sau có một lần bị đồng nghiệp chế nhạo thật lâu.

Không biết cũng tốt, dù sao, hơn mười năm trước, anh cũng không biết là Lâm Lục thích mình.

Mà sau này, Lâm Lục chỉ cần biết anh yêu cô là được, cụ thể như thế nào, cô cũng không cần biết.

Vợ của anh, về sau anh sẽ từ từ dùng thời gian mà cưng chiều.

*

HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Đều Biết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.